

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

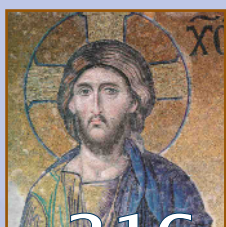
"Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΕΞ'
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012
Αρ. Φύλ. 799-800

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

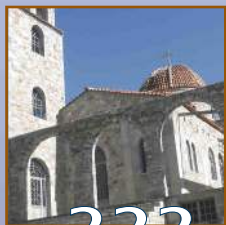
τεύχος 799-800, ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

216

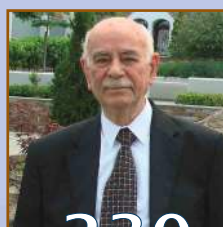
220

222

Περιεχόμενα

Είναι τά παιδιά της	215
Τί κάνει ή Έκκλησία;	216
Αποχρώσεις του λευκού	219
Ή Παναγία και ή εποχή μας	220
Ζωντανή Έκκλησία.....	222
Ό τελευταίος μάρτυρας του Κολοσσαίου	224
Άγγελος μέσα στη σκλαβιά (ποίημα)	227
Συζητώντας τά γεγονότα.....	228
Παναγιώτης Παναγιωτίδης.....	230
«Της διακονίας σου έν τη Έκκλησία μνησθεί Κύριος!»	233
Άπό έπιστολές πού λάβαμε	237
Έχει ό Θεός (διήγημα).....	238
«Επί τη λήξει».....	242

230

238

242

Γιά την Αδελφότητα μας και τίς δραστηριότητες της καθώς και για ένδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, άντιααιρετικά, έκπαιδευτικά κ.ά. μπορείτε νά ένημερωθείτε άπό την ιστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΟΥΛΙΟΥ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Είναι τά παιδιά της

Αν τό ωραιότερο καί πιό ἐλπιδοφόρο σέ μία κοινωνία εἶναι ἡ νεολαία, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό δυσκολότερο εἶναι ἡ ἀγωγή καί διασφάλιση τῶν νέων, ὥστε νά ἀναπτυχθοῦν φυσιολογικά, νά προοδεύσουν καί νά ἐπιτύχουν στήν ζωή τους. Αὐτή εἶναι ἡ ἐγνοια καί ἡ ἀγωνία γονέων καί διδασκάλων, παιδαγωγῶν καί καθηγητῶν καί ὄλων τῶν ὑπευθύνων προσώπων καί φορέων. Γι' αὐτό ἀγωνίζονται καί μοχθοῦν ὅλοι.

Πολύ εὐστοχα παρομοιάσθηκε ἡ νεότης μέ πέλαγος φουρτουνιασμένο γεμάτο ἀπό ἄγρια κύματα καί ἐπικίνδυνους ἀνέμους. Εἶναι ἡ «ἡλικία τῶν παθῶν» ὅπου, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «σφοδρότερη φουντάνει ἡ φλόγα τῆς σάρκας, περισσεύει τῆς ἐπιθυμίας ἡ ζάλη κι ἡ λογική εἶναι ἀσθενική. Οἱ ψυχές τῶν νέων δέν ἀσφαλίζονται μέ τήν σύνεση οὔτε πολυνοιάζονται γιά τήν ἀρετή· ἔτσι ἐνῶ γίνεται βαρύτερη ἡ τρικυμία τῶν παθῶν, εἶναι ἀνίσχυρη ἡ λογική πού κυβερνᾶ τά πάθη». Ἄν σ' αὐτούς τούς ἐσωτερικούς πειρασμούς πού συγκλονίζουν κάθε νεανική ψυχή, προσεθεοῦν καί οἱ τόσοι ἐξωτερικοί -τρομακτικά αὐξημένοι στίς μέρες μας- πού μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νά ἀποπροσανατολίσουν τούς νέους ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά τούς καταστήσουν λεία τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἡ εἰκόνα γίνεται πολύ πιό ζοφερή καί ἡ προσπάθεια χειραγωγίας τῶν παιδιῶν μας στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ φαντάζει σάν ἐγχείρημα ἀδύνατο.

Κί ὅμως, ὅσοι πιστεύουν στόν Θεό καί βιώνουν τίς δωρεές πού πλούσια προσφέρει ἡ Ἐκκλησία του ἔχουν λόγους νά μήν ἀπελπίζονται. Στό μεγάλο ἔργο τῆς ἀγω-

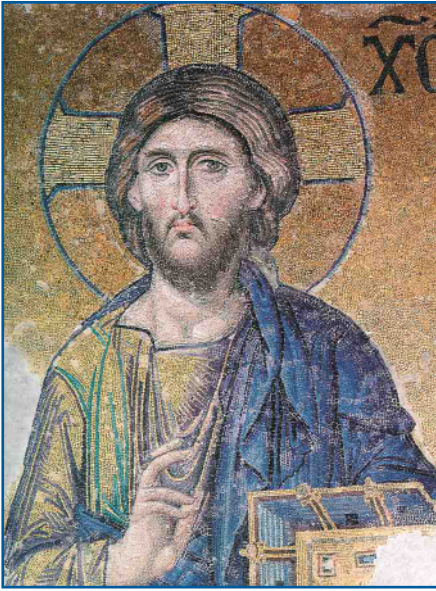
γῆς τῶν παιδιῶν δέν εἶναι μόνοι. Ἔχουν τήν συμπαράσταση τοῦ ἴδιου τοῦ θεανθρώπου Κυρίου μας, πού ἐκδηλώνεται καί μέ τήν βοήθεια τῆς Παναγίας Μητέρας του. Ἡ στοργική μορφή της, πού ἰδιαίτερα ἐξάιρεται τόν Δεκαπενταύγουστο, γίνεται δέκτης πολλῶν ἰκεσιῶν, διότι «πολλά ἰσχύει δέσεις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Τό μήνυμά μας θά σταθεῖ στό αἴτημα πού διατυπώνει ἡ ἐκκλησιαστική μας ὑμνολογία στήν κατακλείδα τοῦ περίτεχνου Δοξαστικοῦ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως της· «Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ βασιλεῖ καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηλεκτῶς περιφρουρησαι καὶ σῶσαι τὴν νεολαίαν σου». Ἀπευθυνόμαστε στήν ἄχρατη Θεοτόκο, αὐτὴν πού κυοφόρησε στά σπλάγχνα της τόν ἴδιο τόν Θεό, πού τόν κράτησε ὡς βρέφος στήν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ πρόσφερε τὴν μητρική της φροντίδα καὶ στοργή. Τὴν παρακαλοῦμε τώρα, πού ζῆ αἰῶνια μαζί του στήν δόξα τοῦ οὐρανοῦ, νά πρεσβεύει ἀκατάπαυστα, ὥστε Ἐκεῖνος νά περιφρουρεῖ καὶ νά ἀσφαλίζει τά νέα παιδιά μας πού προοδεύουν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα πού ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν δρόμο Του καὶ κινδυνεύουν ἀπὸ «προσβολές ἐναντίες», ἐπιθέσεις ἐχθρῶν, νά τὰ σῶζει ὁ σωτήρας Κύριος.

Ἡ νεολαία μας, τά παιδιά μας, εἶναι καὶ παιδιά τῆς Παναγίας. Γι' αὐτό μέ παρρησία τὴν παρακαλοῦμε, καθὼς κρατᾶ στό ἓνα χέρι τὸν μονογενῆ θεάνθρωπο Υἱό της, ν' ἀπλώνει τό ἄλλο στόν κόσμο μας γιά νά σκεπάζει τούς νέους ἀλλὰ καὶ ὄλους μας. Ἀμήν!

Ἀγγελιοφόρος

Τί κάνει η Ἐκκλησία;

Ἡ ἀποστολή
τῆς Ἐκκλησίας
εἶναι ἡ ἴδια
ἡ ἀποστολή
τοῦ θεανθρώπου
Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Τί ἔκανε στόν κόσμο
Ἐκεῖνος;
Τό ἴδιο κάνει
καί ἡ Ἐκκλησία:
Κηρύπτει, διδάσκει
καί ἀγιάζει
τόν λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοτε μέ ἐπιφυλακτικότητα καί δυσπιστία, ἄλλοτε μέ ὀργή καί ἀγανάκτηση ἢ μέ ἐτοιμοπόλεμα τά βέλη τῆς εἰρωνείας, κάποτε ἴσως μέ εἰλικρινές ἐνδιαφέρον καί καλοπροαίρετη διάθεση ἀκούγεται ἀπό ποικίλες κατευθύνσεις τό ἐρώτημα· τί κάνει ἡ Ἐκκλησία; Τί κάνει γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί γιά τά σοβαρά προβλήματα πού καθημερινά τόν μαστίζουν, τόν φοβίζουν, τόν ἀγχώνουν καί συχνά τόν ἀπελπίζουν, τόν γονατίζουν; Τί κάνει γιά τήν ἀνεργία πού διογκώνεται ἀπειλητικά, γιά τήν φτώχεια πού σφίγγει ἀσφυκτικά στά πλοκάμια τῆς ὄλο καί περισσότερα νοικοκυριά, γιά τήν ἀνεξέλεγκτη μετανάστευση πού ἀλλοιώνει καί διαβρώνει τόν κοινωνικό ἴστό, γιά τήν οἰκογένεια πού διαλύεται, γιά τήν νεότητα πού παραπαίει, γιά τήν ὠριμη ἡλικία πού σαλεύεται, γιά τά γηρατεία πού μαράζωνουν στήν ἐγκατάλειψη; Καί ἐκεῖνοι πού δέν ἀντιμετωπίζουν κάποιο ἰδιαίτερο πρόβλημα; Ἐκεῖνοι δέν τήν χρειάζονται, ἄραγε, τήν Ἐκκλησία; Τί ἔχει νά τοῦς προσφέρει καί τί οἱ ἴδιοι μπορούν νά περιμένουν ἀπό τήν Ἐκκλησία;

Θά μάκραιναι πολύ ὁ κατάλογος, ἂν θέλαμε νά καταγράψουμε ὅλα τά ἐρωτήματα καί, φυσικά, δέν ἀρκεῖ ὁ περιορισμένος χῶρος ἐνός ἄρθρου γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση σέ ὅλα αὐτά. Θεωρῶ, ὡστόσο, πρακτικό ἀλλά καί ἀναγκαῖο νά ξεκινήσω ἀπό μία διάκριση, πού ἀφορᾷ στήν ὑφή καί κατ' ἐπέκταση στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι, βέβαια, τό κτίσμα τοῦ ναοῦ, οὔτε ὀρισμένα πράγματα ἢ πρόσωπα

ιέρα καί σπουδαία. Ἀλίμονο, ἂν περιορίσουμε ἐκεῖ τήν Ἐκκλησία· τήν μεταβάλλουμε σέ ἓνα ἀρχαιολογικό μουσεῖο ἢ σέ μία κλειστή συντηχιακή κάστα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἁγία καί αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ζωντανή οἰκογένειά του πάνω στήν γῆ, εἶναι ἡ πνευματική μάνα μας· δέν μπορεῖς νά ἔχεις τόν Θεό πατέρα, ἂν δέν ἔχεις τήν Ἐκκλησία μητέρα. Ἀκριβέστερα, ὅπως τό διατύπωσε ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος· «ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρατεινόμενος στούς αἰῶνες». Μέλη αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅλοι οἱ βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, κληρὸς καί λαός.

Θεάνθρωπος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θεανθρώπινη εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία. Τό ἄχραντο σῶμα της ἔχει τιμία κεφαλή τόν Ἰησοῦ Χριστό καί μέλη τούς ἀνθρώπους, πού ἐλεύθερα συνεργάζονται μέ τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τήν δική τους καί τοῦ κόσμου. Εἶναι ὄντως καταπληκτικό ὅτι ὁ παντοδύναμος Θεός, πού μέ ἓνα λόγο του δημιούργησε τό σύμπαν, τήν φυσική δημιουργία, γιά τήν πνευματική ἀναδημιουργία, τήν Ἐκκλησία, τήν καινή κτίση, ζητᾷ τήν συνεργασία τῶν ἀνθρώπων. Μέσα στήν Ἐκκλησία γινόμαστε ὄχι μόνο «κοινωνοί θείας φύσεως» ἀλλά καί «συνεργοί Θεοῦ», συνεργάτες στό ἔργο του.

Ἀναμφίβολα ἡ ὑψηλότερη, ἡ πρώτη καί μεγάλη προσφορά τῆς

ἀνθρωπότητος στό ἔργο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία. Αὐτή πρόσφερε τόν ἑαυτό της γιά νά γίνει ἡ μητέρα τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρόσφερε τήν ὑπακοή της, τήν ζωή της ὅλη σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ζητᾷ ἀπό τόν ἄνθρωπο ὁ Θεός, τήν ὑπακοή, πού ἐκφράζεται μέ τήν πίστη καί τήν μετάνοια, τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα, γιά νά βαπτισθεῖ κάποιος, νά ἐνταχθεῖ καί νά παραμείνει στήν Ἐκκλησία.

Ἐχει ἀκόμη νά δείξει ἡ ἀνθρωπότητα στήν συνεργασία της αὐτή μέ τόν Θεό τέσσερα ἰδιαίτερα σημαντικά πράγματα. Εἶναι: τά δάκρυα τῆς μετανοίας τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ, ὁ ἰδρώτας τῶν ἱεραποστόλων, πού κοπιάζουν γιά νά φέρουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ κάθε ψυχή, τό αἷμα τῶν μαρτύρων, πού ἔδωσαν τήν ζωή τους γιά τόν Χριστό καί τό μελάνι τῶν ἁγίων πατέρων, πού φωτισμένα ἐρμήνευσαν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, σιγμάτισαν τίς αἱρέσεις καί κράτησαν ἀνόθευτη τήν ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξου πίστεως.

Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀποστολή τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί ἔκανε στόν κόσμο Ἐκεῖνος; Τό ἴδιο κάνει καί ἡ Ἐκκλησία: Κηρύττει, διδάσκει καί ἁγιάζει τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Καλεῖ τόν ἄνθρωπο, τόν κάθε πεσμένο ἄνθρωπο, νά σηκωθεῖ ἀπό τήν πώση του. Κι ὅταν ἐκεῖνος δεχθεῖ, τόν καθαρίζει ἀπό τήν ἁμαρτία, τοῦ θεραπεύει τά τραύ-

ματα, τόν χειραγωγεί στήν σωτηρία, πού θά πεί αγιάζει τήν καθημερινότητά του. Διότι ἡ σωτηρία δέν εἶναι κάτι μελλοντικό καί ἀβέβαιο· ἀρχίζει ἀπό τό σήμερα, ἀφοῦ ὁ Χριστός δέν περιορίζεται ἀπό τόν χρόνο, καί ἡ αἰώνια βασιλεία του ἐνώνει τό παρόν μέ τήν αἰωνιότητα.

Δέν ἀδιαφορεῖ -ὄχι!- ἡ Ἐκκλησία γιά τά βιωτικά θέματα. Δέν μένει ἀσυγκίνητη ἀπό τήν ἀσθένεια, τήν φτώχεια, τήν ἀδικία, τήν δυστυχία τῶν ἀνθρώπων, ὅπως δέν ἔμεινε ἀσυγκίνητος καί ἀδιάφορος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐκεῖνος, κατά τήν μαρτυρία τῆς ἱστορίας «διῆλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος» (Πρξ 10,38). Τό ἴδιο κάνει καί ἡ Ἐκκλησία. Νοιάζεται γιά τήν ἀνακούφιση τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, ἔχει ὅμως τήν δική της πρόταση γιά τήν ἀντιμετώπισή του. Δέν ταυτίζεται μέ τίς ποικιλώνυμες κοινωνικές ὀργανώσεις οὔτε τίς συναγωνίζεται. Δουλεῦει μέ ἕναν τελείως διαφορετικό, δικό της τρόπο. Κάνοντας προσιτή στόν ἄνθρωπο τήν διάσταση τῆς αἰωνιότητος, τόν μαθαίνει νά ἀξιολογεῖ τήν κάθε στιγμή καί κάθε πράξη τοῦ παρόντος μέ τήν αἰώνια ἀξία της. Ἔτσι ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ συμπιλίωση, ἡ εἰρήνη, ὅ,τι καλό χρειάζεται ἡ κοινωνία δέν ἐπιδίδονται δεοντολογικά, ὑπάρχουν ὄντολογικά μέσα στήν Ἐκκλησία. Σ' αὐτήν οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀδελφοί· ἡ ἀδελφσύνη εἶναι ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπό τήν δικαιοσύνη. Παράδειγμα ἡ πρω-

τοχριστιανική κοινωνία, ὅπου «ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά» (Πρξ 4,32). Ἡ ἀλληλεγγύη ἐκεῖ δέν ἐπιβλήθηκε μέ διαταγές καί νόμους, ἀλλά μέ τήν ἐλεύθερη βούληση τοῦ κάθε πιστοῦ καταργήθηκε, λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «τό ἁμαρτωλόν ρῆμα “τό δικό μου” καί “τό δικό σου”».

Ἄν λείπει αὐτή ἡ ἐλεύθερη βούληση γιά τήν βίωση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, δέν μπορούμε νά κατηγοροῦμε τήν Ἐκκλησία. Ἐξάλλου, ὅπως ἤδη λέχθηκε, Ἐκκλησία εἴμαστε ὅλοι οἱ χριστιανοί, ποιμένες καί ποιμνιο, διοίκηση καί λαός. Ὅταν λοιπόν ἐμεῖς, ὁ λεγόμενος ὀρθόδοξος χριστιανικός λαός, δέν ἐφαρμόζουμε αὐτά πού ὁ Χριστός διδάσκει, μπορούμε νά τόν κατηγοροῦμε ὅτι δέν λύνει τά προβλήματά μας; Διότι τόν Χριστό κατηγοροῦμε στό ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως, δέν μπορῶ ἐγώ ὁ ταπεινός καί ἄσημος πολίτης νά λύσω τό κοινωνικό πρόβλημα, νά ἐπιβάλω π.χ. τήν δικαιοσύνη. Μπορῶ ὅμως ὁ ἴδιος νά μὴν ἀδικῶ! Δέν εἶναι στίς δικές μου δυνατότητες νά ἐξαλείψω τήν φτώχεια. Μπορῶ ὅμως κάτι νά ἐξοικονομήσω, ἔστω ἀπό τό ὑστέρημα μου, γιά νά συντρέξω κάποιον πιό φτωχό ἀπό ἐμένα!

Κοντολογίς, τό ἐρώτημα δέν εἶναι «τί κάνει ἡ Ἐκκλησία;». Εἶναι «τί κάνω ἐγώ;», ἀφοῦ καί ἐγώ συμπεριλαμβάνομαι στήν Ἐκκλησία.

† Στέργιος Ν. Σάκκος

Ἀποχρώσεις τοῦ λευκοῦ

...καὶ ἔλαμψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος
τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς...

(Μθ 17,2)

καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων

(Λκ 9,29)

Ξέρεις πῶς εἶναι τό λευκό; Τό λευκό-λευκό, τό κατάλευκο;

«Εὐκόλο!», λές· νομίζεις ὅτι ξέρεις...

Ὅταν τό ἀγύμναστο μάτι δεῖ μία ἐπιφάνεια, χωρίς σπίλο ἢ κηλίδα φανερή, «λευκή» τή νομίζει καί στρέφει ἄλλοῦ ν' ἀντιπαλέψει τούς λεκέδες.

Μόνο ὅταν συγκρίνεις δυό «λευκά» μαζί, τότε μπορεῖς νά πεῖς πιό ἀπ' τὰ δυό εἶναι λευκότερο. Ἀλλά καί πάλι σίγουρος δέν εἶσαι, ὅτι τό πιό λευκό εἶναι τό πάλλευκο.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τίς ψυχές. Ἄν τή δική σου τήν ἀφήσεις μόνη της μέσα στόν κόσμο πού καθημερινά γλιστρᾶ ἀβίαστα στήν κατηφόρα, καθώς δέν σκοντάφτει σέ κανένα χονδρό ἐμπόδιο, λευκή τή λές, καί σπίλο ἢ κηλίδα δέν διακρίνεις. Μόνο ὅταν τή βάλεις πλάι σέ μία ἄλλη λευκότερη, τότε τό βλέπεις καθαρά, ὅτι δέν ἦταν ἀρκετά λευκή ἢ δική σου. Βολεύτηκες σέ μία ἀπ' τίς τόσες ἀποχρώσεις τοῦ ἄσπρου, πού στήν πραγματικότητα,

σ' ἔχει ξεγελάσει, ἔχει κρατήσει κάτι ἀπό γκρί.

Τόν Κύριο τόν προσκύνησαν τελῶνες, πόρνες καί ἀμαρτωλοί, ὅλοι αὐτοί πού θέλησαν νά ἀποπλύνουν τούς κραυγαλέους λεκέδες, ὅχι ὁμῶς οἱ «δίκαιοι» φαρισαῖοι. Αὐτοί ἀρκεστήκαν στήν ἀμφισβήτηση τῶν γκριζοκίτρινων ἀποχρώσεων.

Ὅχι, μήν πισωπατήσεις κι ἐσύ. Μήν ἀπομακρύνεσαι γιά νά φανεῖς λευκότερος, ὅπως ἐκεῖνοι. Νά τίς κυνηγᾷς τίς λευκές ψυχές. Σέ κάνουν νά σκεφτεῖς τήν ὥρα αὐτή πού θά σταθεῖς, εἴτε τό θές εἴτε ὄχι, πλάι στό ἀληθινά ὀλόλευκο ἱμάτιο τοῦ Κυρίου. Πόσο ἀπελπιστικά γκριζός θά φαντάξει ὁ δικός σου χιτῶνας!

Χωρίς χρονοτριβή σπεῦσε, λοιπόν, τό ἱμάτιό σου νά λευκάνεις. Πῶς νά ἀστράψει ἕνα γκριζό βρόμικο; Πῶς γίνεται νά μεταμορφωθεῖ σ' ἀστραφτερό;

Σκύψε, γονάτισε. Πρῶτος ἐσύ βάλε τό δάκρυ. Καί ζήτησε ἀπό τόν Κύριο νά βάλει τό Αἷμα.

Μέ τό δικό σου δάκρυ καί τό δικό Του Αἷμα τό θαμπό σου ἱμάτιο γίνεται νά ντυθεῖ τό ἐξαστράπτων, ὡς τό φῶς, λευκό τῆς Μεταμόρφωσης.

Μαρτινιαή

Στήν εποχή μας φαίνεται νά πέφτει στό κενό ό προφητικός λόγος τῆς Παναγίας «ἰδοῦ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί».

✓ Ἐν πρώτοις ἡ χριστιανική πίστη διαδόθηκε σέ τμήμα μόνο τῶν λαῶν τοῦ πλανήτη, ἀρκετοί ἀπό τούς ὁποίους τήν ἐγκατέλειψαν στή συνέχεια, γιά νά ἀσπαστοῦν τόν ἰσλαμισμό.

✓ Σήμερα οἱ χριστιανοί ὄχι ἀπλῶς ἀποτελοῦν μειοψηφία μεταξύ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτη, ἀλλά καί δοκιμάζονται ἀπό ἄνευ προηγούμενου κρίση θρησκευτικῆς ταυτότητας.

✓ Πολλοί μπορεῖ νά συμμετέχουν στούς ἑορτασμούς πού ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καθόρισε πρός τιμήν τῆς Παναγίας, πλὴν ὁμως εἶναι ὁ ἑορτασμός αὐτός ὀλοένα καί πιό τυπικός καί μακριά ἀπό τό πνεῦμα ἑορτασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχει ὡς βάση τή μίμηση τοῦ τιμώμενου προσώπου.

✓ Ἡ Παναγία εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία μας τό αἰώνιο γυναικεῖο πρότυπο. Παραμένει ταπεινή, ἀκόμη καί ὅταν δοξάζεται ὁ Υἱός της, καί διδάσκει κυρίως μέ τή σιωπή της. Ἡ σύγχρονη «χριστιανή» γυναίκα ὁμως προβάλλει μέ ἔντονη τή διεκδίκηση δικαιωμάτων ἔναντι τοῦ ἀνδρός. Στήν προσπάθειά της νά χειραφετηθεῖ ἀπό τήν καταδυναστευση τοῦ ἀνδρα προχώρησε σέ ἐπανάσταση γιά κατάκτηση δικαιωμάτων, τά ὁποῖα τήν ἔφεραν σέ τρομακτικά δύσκολη θέση, χειρότερη ἀπό ἐκείνη τοῦ παρελθόντος. Χειραφέτηση θεωρεῖται ἡ ἀπεμπόληση τῆς αἰδοῦς, μέ τήν ὁποία κοσμοῦνταν οἱ γυναῖκες καί κατὰ τήν ἀρχαιότητα. Ἀκόμη καί οἱ εἰσερ-

χόμενες στους ναούς δέν συγκινούνται από τόν τρόπο άπεικόνισης τής Θεοτόκου, αλλά εΐναι ντυμένες σύμφωνα μέ τίς έπιταγές τής μόδας, ή όποία γυμνώνει τή γυναίκα όλοένα καί περισσότερο. Καί μπορεί νά καυχᾶται ή γυναίκα ότι στά πλαίσια τής χειραφέτησης έχει πλέον τή δυνατότητα νά συνάπτει κατά βούληση σχέσεις χωρίς νά δακτυλοδείχεται, νά άπατᾶ τόν άνδρα, όπως τήν άπατοῦσε καί αυτός, νά καθορίζει άν θά φέρει σέ πέρας τήν κύηση ή θά τή διακόψει. Σέ τελευταία άνάλυση όμως κατέστη τραγική.

✓ Η γυναίκα θεωρεΐ πλέον άπάρადεκτο τό τοῦ Εὐαγγελίου· «ή δέ γυνή ίνα φοβῆται τόν άνδρα» (Έφ 5,33). Βέβαια ό άνδρας κώφευε στό παρελθόν στήν έντολή τοῦ άποστόλου Παύλου νά αγαπᾶ τή γυναίκα όπως τό σῶμα του. Γνωρίζοντας ή γυναίκα τί τήν περίμενε, καί έχοντας κακούς συμβούλους στό περιβάλλον, έπιχειροῦσε νά έπιβληθεΐ κατά τή διάρκεια τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου μέ τό πάτημα τοῦ ποδιοῦ. Σήμερα δέν περιορίζεται στή χωρίς νόημα επίδειξη «άνεξαρτησίας» έναντι τοῦ άνδρα, αλλά διεκδικεΐ επί ίσοις όροις τήν άρχηγεία τής οικογένειας. Καί ό άνδρας άντιδρᾶ καί ή οικογένεια διαλύεται. Καί ή μονογονεϊκή οικογένεια, αυτή στήν όποία ή γυναίκα, κατά κανόνα, αναλαμβάνει καί τούς δύο ρόλους καί τά παιδιά δοκιμάζονται όχι μόνο ως τήν ένηλικίωση αλλά καί μετά, θεωρεΐται μορφή φυσιολογικής οικογένειας υπό τίς παροῦσες κοινωνικές συνθηκες σέ όλες τίς «χριστιανικές» χῶρες.

✓ Η «χριστιανή» γυναίκα φαίνεται ότι άποποιεΐται τό μεγάλο δῶρο τοῦ Δημιουργοῦ μας νά γίνει συνδημιουργός στή νέα ζωή. Έχοντας στή διάθεσή της τά μέσα πού τής παρέχει ή σύγχρονη τεχνολογία, καυχᾶται ότι έχει τό δικαίωμα αυτοδιαχείρισης τοῦ σώματός της, πρὸς μεγάλη τέρψη τοῦ άνάνδρου άνδρα, ό όποιος διεκπεραιώνει μέ ευχέρεια τήν κάθε άνεπιθύμητη έγκυμοσύνη, άπόρροια σχέσεως υπό προθεσμία καί χωρίς δεσμεύσεις καί από τίς δύο πλευρές! Έτσι ή γυναίκα άποφασίζει άργά συνήθως νά κυφορήσει μέ τή φοβερή έμπειρία περισσοτέρων από μία έκτρώσεων! Καί ό «χριστιανικός» κόσμος άντιμετωπίζει σήμερα τρομακτικό πρόβλημα δημογραφικής γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ...

Παρ' όλα αυτά ή Παναγία δέν έσφαλε όταν προφήτευσε για τήν τιμή πού θά τής άποδίδουν διαχρονικά οί άνθρωποι καί ιδίως οί γυναίκες. Άπλως δέν έννοοῦσε τό πράγμα όπως έμεις. Δέν έννοοῦσε τούς πολλούς άλλα τούς έκλεκτούς, εκείνους πού έπιλέγουν στό βίο τους τή στενή καί τεθλιμμένη όδό τοῦ Υίου της. Καί αυτοί δέν θά έκλείψουν όσο καί άν διαφθαροῦν οί «χριστιανικές» κοινωνίες. Πάντοτε θά υπάρχουν ευλαβεΐς ψυχές, πού θά προσέρχονται μέ κατάνυξη στίς παρακλήσεις τοῦ Δεκαπενταγούστου καί θά ζητοῦν ταπεινά τή μεσιτεία της, όπως τότε πού προσφιλή πρόσωπα διέτρεχαν κίνδυνο σέ πολέμους καί αναστατώσεις. Τότε πού ή μάνα, ή γυναίκα, ή αδελφή τά ξεπροβοδοῦσε μέ ένα φυλακτό τής Παναγιάς καί τήν προσευχή ή Μεγα-

λόχαρη νά τά προστατεύει. Μήπως καί σήμερα δέν διατρέχουν τά αγαπημένα μας πρόσωπα κινδύνους; Όταν ό έφηβος περιχαρήσ άνεβαίνει στη «μηχανή» γιά νά κατακτήσει τόν κόσμο, όταν ό άλλος ξεκλειδώνει περί τό μεσονύκτιο τό αυτοκίνητο του πατέρα, γιά νά επιστρέψει χαράματα, όταν ή κόρη βγαίνει μέ κάποιον άγνωστο, όταν..., ποϋ έναποθέτει άραγε τήν άγωνία της ή σύγχρονη μάνα; Άλίμονο άν δέν γνωρίζει τή Γοργοϋπήκοο, στήν όποία κατέφυγαν γενεές καί γενεές.

Μέσα στην κρίση πού μάς μαστίζει, κάποιιοι νέοι παίρνουν τήν άπόφαση νά εγκαταλείψουν τά έγκόσμια καί νά αποτραβηχθούν στο Άγιο Όρος, στο Περιβόλι τής Παναγίας, όπου θά περάσουν τό βίο τους άγρυπνώντας καί ζητώντας τό έλεος του Θεου καί τής μητέρας του γιά τούς ίδιους καί τόν σύμπαντα κόσμο. Λίγοι ασφαλώς, όμως δέν θά λείψουν, όσο καί άν ό κόσμος βυθίζεται στο ύπαρξιακό κενό λόγω τής πνευματικής κρίσης πού τόν μαστίζει. Αυτούς, τούς μοναχούς καί τούς ταπεινούς ανθρώπους του λαου, έννοούσε ή Παναγία καί όχι τά έκατομμύρια τών κατ' όνομα χριστιανών.

Άπόστολος Παπαδημητρίου

Ζωντανή Έκκλησία

Πρόκρι! Ένα χωριό στους πρόποδες ενός πέτρινου βουνου, προέκτασης του Ίβάν. Φτωχό καί άπέριπτο! Έχει όμως καί αυτό, όπως καί κάθε τόπος, τή δική του ιστορία.

Έδω ό πληθυσμός δέν είναι θρησκευτικά άμιγής. Τό μεγαλύτερο μέρος είναι όρθόδοξοι. Υπάρχουν αρκετοί μουσουλμάνοι καί λίγοι μπεκτασήδες. Μέσα σέ έλάχιστους μήνες οί όμογενείς μουσουλμάνοι τής Άμερικης έκτισαν τό τζαμί τους. Άκριθως άπέναντι στήθηκε καί ό «τεκές» τών μπεκτασήδων.

Οί χριστιανοί τί έκαναν; Δέν έμειναν άδρανεις. Έστησαν στο ψηλότερο σημείο του πέτρινου βουνου τό σύμβολό τους, ένα σταυρό. «Νά μάς φέρεις από τήν Ελλάδα μπογιά πού νά φωσφορίζει από μακριά, γιά νά βάψουμε τό σταυρό μας», μου λέει ό κ. Χαράλαμπος. Καί ό σταυρός κατάλευκος δεσπόζει καί φωτίζει τόν κάμπο του Δέβολη. Θυμίζει τό σταυρό πού έστησε ό μακαριστός έπίσκοπος Φλωρίνης Αύγουστίνος, στο ύψωμα 1020. Είναι τό σύμβολο τής νίκης κατά του άθεϊστικου καθεστωτος, πού ταλαιπώρησε 45 καί πλέον χρόνια τήν Άλβανία.

Έκει, στους πρόποδες του πέτρινου βουνου, ήταν κτισμένος μέχρι τό 1967 ό πανέμορφος ναός τής «Κοιμήσεως τής Θεοτόκου». Βέβηλα χέρια τόν ίσοπέδωσαν. Πόνεσαν, έκλαψαν οί κάτοικοι του χωριου τότε. Κι από τόν ίσοπεδωμένο ναό πήραν ό,τι πρόλαβαν καί τό εκρυσαν στα σπίτια τους, ενω τίς πέτρες τής εκκλησιας μέ πόνο ψυχής τίς μετέφεραν μέ τά κάρα. Ποϋ τίς πάνε; Ποϋ άλλου; Στα σπίτια τους κι αυτές.

Στήν αὐλή τους, ὅπου ἔχτισε ὁ καθένας ἓνα πεζούλι, ἔχτισε τή δική του «ἐκκλησιά». Ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦταν γι' αὐτούς ἱερός...

Πέρασαν ὅμως τά χρόνια ἐκεῖνα τά δύσκολα. Τό τζαμί στήθηκε, ὁ τεκές ἀπέναντι φύτρωσε καί οἱ ὀρθόδοξοι ἀγωνιοῦν καί δέν ἡσυχάζουν. Θέλουν τόν δικό τους τόπο λατρείας, θέλουν τό ναό, πού τούς στέρησαν τόσα χρόνια. Δέν ἀρκεῖ ὁ σταυρός, χρειάζεται καί ὁ ναός. Στή θέση τῆς παλιᾶς ἐκκλησίας εἶχε κτιστεῖ τό δημαρχεῖο τοῦ χωριοῦ. Σ' αὐτό τό κτήριο, ἔδωσαν στούς ὀρθοδόξους ἓνα δωμάτιο σκοτεινό καί παγωμένο, κολλημένο στό βουνό, γιά νά κάνουν τήν κατήχηση καί τή λατρεία.

Ἔτσι οἱ κάτοικοι μόνοι τους πήραν τή μεγάλη ἀπόφαση: νά ξεκινήσουν τό χτίσιμο τοῦ ναοῦ τους καταβάλλοντας προσωπική ἐργασία. Ἔσκαψαν δίπλα στό δημαρχεῖο μέ κόπο πολύ τά θεμέλια. Ἐργάστηκαν σκληρά ἀκόμη καί τά παιδιά. Τό πιά συγκινητικό ὅμως ἦταν ὅτι κουβά-

λησαν ἐκεῖνες τίς πέτρες πού εἶχαν καλά φυλάξει στά σπίτια τους τόσα χρόνια. Ἦρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου γιά νά ξαναγίνουν ἐκκλησιά τά πεζούλια τῶν αὐλῶν.

Χρειάζεται ἀγώνας καί θυσία γιά νά φτάσουν οἱ πέτρες στόν τόπο τοῦ προορισμοῦ τους, καθώς ἡ ἐκκλησία χτίζεται σ' ἓνα ὑψωμα καί τό χωριό εἶναι χαμηλά. Δέν υπάρχουν οἱ γερανοί πού θά τίς ἀνεβάσουν. Γερανοί εἶναι τά ἴδια τά χέρια τῶν κατοίκων. «Γιά νά ἀνεβάσουν μία τέτοια πέτρα», μᾶς λέει ὁ κ. Θεόδωρος, «χρειάστηκαν 15 χειροδύναμοι ἄντρες». Ὅπου ὅμως ὑπάρχει θέληση, ὅλα τά ἐμπόδια ξεπερνοῦνται.

Ὁ ἐπίσκοπος Κορυθαῶς Ἰωάννης, ὁ πνευματικός ποιμένας τῆς περιοχῆς, ἐνθάρρυνε πολύ αὐτή τήν προσπάθεια. «Ξεκινήστε, τούς εἶπε, καί ὁ Θεός θά στείλει τούς δικούς του ἀνθρώπους γιά τή συνέχιση τοῦ ἔργου».

Καί ὁ Θεός ἔστειλε τούς ἀνθρώπους του. Τό θαῦμα ἔγινε! Ξεκινήσαμε δειλά, μέ ἐλάχιστες δωρεές.

Ὁ τελευταῖος μάρτυρας τοῦ Κολοσσαίου

Στήν πορεία ὁμως φάνηκε ὅτι ὁ Θεός ἤθελε τό σπίτι του. Ἡ Παναγία μας ἤθελε τό ναό της. Δέν τό πιστεύαμε πώς σέ ἐλάχιστο χρόνο θά μαζευόταν τό ποσό, γιά νά ὀλοκληρώσουμε τό ναό. Θαῦμα! Γίνονται καί σήμερα θαῦματα. Ἐνα πλῆθος ἀνθρώπων βοήθησαν ἀπό τό ὑστέρημά τους.

Καί σήμερα, στούς πρόποδες τοῦ Ἰβάν, σέ περίοπτη θέση δεσπόζει ὁ πετρόκτιστος ναός τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», ἕνα ἀληθινό στολίδι γιά τό χωριό. Καθώς πηγαίνουμε στήν Κορυτσά, τόν διακρίνουμε ἀπό τόν κεντρικό δρόμο, ζωντανή μαρτυρία τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀνάστασης τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ἀνέστησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος.

Ἔχουν περάσει τά δύσκολα χρόνια. Ἡ κατήχηση γινόταν ἄλλοτε σέ ἕνα μισογκρεμισμένο δωμάτιο χωρίς τζάμια, ἄλλοτε στό ὑπόστεγο τοῦ δημαρχείου καί πολλές φορές ἔξω στό κρῦο, στό χιόνι, στήν παγωνιά, στή βροχή, στή ζέστη. Σήμερα, χαιρόμαστε τόν δικό μας χῶρο, διότι στό ὑπόγειο τοῦ ναοῦ φροντίσαμε νά κάνουμε αἶθουσα γιά τά κατηχητικά. Χωρίς θέρμανση, βέβαια, ἀλλά μέ ζεστές τίς καρδιές καί δίψα γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Εὐχή καί προσευχή μας εἶναι ὁ Κύριος νά εὐλογήσει τήν προσπάθεια καί νά ἀναδείξει «γενεὰ ζητούντων τόν Κύριον». Νά βγοῦν στελέχη ἀπό τόν τόπο αὐτό, γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο! Γένοιτο!

*Γιά τό ἱεραποστολικό
κλιμάκιο τῆς Ἀλβανίας
Μαρία Τρακόλη, δασκάλα*

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ὑπαρξῆς της ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ αἰσθάνθηκε τήν ἐχθρότητα τοῦ περιβάλλοντός της.

Στή διάρκεια τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων οἱ διωγμοί διαδεχόταν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ ἀσίγαστο μένος. Πλήν ὁμως ματαίως. Τό δέντρο τῆς πίστεως ποτιζόταν μέ τό αἶμα τῶν μαρτύρων. Ἡ Ἐκκλησία αὖξανε ὅλο καί περισσότερο μέχρις ὅτου ἡ μεταστροφή τοῦ Κωνσταντίνου ἄλλαξε τόν ροῦ τῆς ἱστορίας.

Αὐτά κι ἄλλα πολλά σκέφτεται κανεῖς ὅταν περνάει τίς πύλες τοῦ πιό ἐμβληματικοῦ κτηρίου τῆς Ρώμης, τοῦ Φλαβίου ἀμφιθεάτρου, γνωστοῦ περισσότερο ὡς Κολοσσαίου. Κολοσσαίων διαστάσεων, ὅπως ὑποδεικνύει καί τό ὄνομα, μπορούσε νά χωρέσει μέχρι 70.000 θεατές. Ἦταν θαῦμα τεχνικῆς γιά τήν ἐποχή του. Διέθετε ἕνα ἔξυπνο δίκτυο διαδρόμων γιά τήν εἴσοδο καί ἔξοδο τῶν θεατῶν ἀνάλογα μέ τήν κοινωνική τάξη πού ἀνήκαν, μηχανισμούς ἀλλαγῆς σκηνικῶν καί εἰδικούς ἀνελκυστήρες γιά τήν ἔξοδο τῶν μονομάχων, τῶν καταδίκων καί τῶν θηρίων.

Οἱ Ρωμαῖοι, πού ἀρέσκονταν

νά θεωρούν τον έαυτό τους ως τον πιο πολιτισμένο λαό της οικουμένης, διασκέδαζαν παρακολουθώντας αγωνίσματα ασύλληπτα για τη δική μας ευαισθησία. Τά πιο άνωδυνα από αυτά περιλάμβαναν όπλισμένους άνδρες που κυνηγοῦσαν μέσα στό άμφιθέατρο άγρια ζώα της Άφρικης και της Άσίας, για την προμήθεια των οποίων τό κρατικό ταμείο πλήρωνε άδρά. Τό κυνήγι πολλές φορές θεωρούνταν πώς άναπαριστούσε γνωστούς μύθους, λ.χ. τούς άθλους του Ήρακλή, όποτε στήνονταν και τά άνάλογα σκηνικά. Ύπήρχαν όμως και τά πιο βάρβαρα αγωνίσματα, όπως οί μονομαχίες.

Άνδρες εκπαιδευμένοι κατάλληλα και πάνοπλοι ύποχρεώνονταν νά άγωνιστούν μέχρι θανάτου πρός τέρψιν του φιλοθεάμονος κοινού. Ό ήττημένος σφαζόταν από τον νικητή, έκτός κι αν ό αυτοκράτορας από την εξέδρα έδινε χάρη. Οί μονομάχοι ήταν συνήθως σκλάβοι, κατάδικοι, αιχμάλωτοι πολέμου. Άλλοτε όμως ήταν έλεύθεροι πολίτες που ρίσκαραν τη ζωή τους για νά

κερδίζουν χρήματα. Κάποιοι είχαν γίνει διάσημοι και πλούσιοι, μ' αυτόν τον τρόπο, μέλη ενός ιδιότυπου star system εκείνης της εποχής. Οί Ρωμαίοι δικαιολογούσαν αυτές τις σφαγές λέγοντας πώς οί πολίτες πρέπει νά εξοικειώνονται μέ τό αίμα και την αίσθηση της μάχης για νά μεγαλώνει ή πολεμική τους άνδρεία.

Άναπόσπαστο κομμάτι του θεάματος ήταν οί εκτελέσεις καταδίκων. Οί ποxii, κατάδικοι ιδιαίτερα άπεχθείς για τό κράτος, θανατώνονταν μέ ταπεινωτικό τρόπο. Ένας από αυτούς ήταν και ή damnation ad bestias. Λιοντάρια, πάνθηρες, λεοπαρδάλεις κι άλλα άγρια ζώα, πεινασμένα για μέρες, αφήνονταν έλεύθερα και κατασπάραζαν τούς καταδίκους. Ό όχλος έπιδοκίμαζε μέ ούρλιαχτά.

Οί χριστιανοί θεωρούνταν ποxii. Γι' αυτό ένα πλήθος μαρτύρων βρήκαν τό θάνατο στά δόντια των θηρίων. Πολλοί από αυτούς έδω, στό Κολοσσαίο. Τά αρχαία μαρτυρολόγια, συγκλονιστικά μέσ στην άπλότητά τους και γραμμένα

ἀπό αὐτόπτες, περιγράφουν μέ λεπτομέρειες τίς περιστάσεις τοῦ μαρτυρίου τους. Διαβάζοντάς τα μπορούμε νά φανταστοῦμε τούς μελλοθανάτους νά ὀδεύουν πρὸς τό ἀμφιθέατρο κάτω ἀπό τό βλέμμα χιλιάδων θεατῶν καί τόν ὄχλο νά κραυγάζει μέ μίσος. Οἱ μάρτυρες ὑφίσταντο γιά ὦρα πολλή τό ψυχικό μαρτύριο τῶν προπηλακισμῶν καί τῆς ἀγωνίας τῆς ἀναμονῆς, ἐνῶ παράλληλα εἶχαν νά παλέψουν καί μέ τόν πειρασμό τῆς λιποταξίας. Πράγματι, μόνο ὑπεράνθρωπη βοήθεια μπορούσε νά δώσει σ' αὐτούς τούς ἀνθρώπους τή δύναμη νά ἀντέξουν καί νά νικήσουν. Καί μόνο ἓνα ἐνθεο πνεῦμα ἠρωισμού κι αὐτοθυσίας μπορούσε νά ἐμπνεύσει στόν ἅγιο Ἰγνάτιο Ἀντιοχείας τά λόγια πού ἀπηύθυνε πρὸς τούς ρωμαίους χριστιανούς προτρέποντάς τους νά μήν παρέμβουν γιά τήν ἀπελευθέρωσή του: «Ἄφετέ με θηρίων εἶναι βοράν, δι' ὧν ἔνεστιν Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Σίτος εἰμι Θεοῦ καί δι' ὀδόντων θηρίων ἀλήθομαι, ἵνα καθαρὸς ἄρτος εὐρεθῶ τοῦ Χριστοῦ».

Τό Κολοσσαῖο, ὅπως καί τά ἄλλα ἀμφιθέατρα τῆς αὐτοκρατορίας, ἄκουσε τίς τελευταῖες προσευχές καί βάρβηκε μέ τό αἶμα ἑνός πλήθους ἡρώων τῆς πίστεως. Σήμερα, ἓνας ἀπλός σταυρός στό χώρο τῆς ἀρένας ὑπενθυμίζει τή θυσία τους.

Τό ἔτος 313, μέ τό διάταγμα τῶν Μεδιολάνων ἡ καταδίωξη τοῦ Χριστιανισμοῦ σταμάτησε. Ὅμως, οἱ βάρβαρες μονομαχίες συνεχίστηκαν γιά ἀρκετά χρόνια. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καταγγέλλανε μέ πάθος τούς ἀγῶνες, ἀλλά ὁ ρωμαϊκός ὄχλος δέν μπορούσε νά στερηθεῖ τά ἀγαπημένα του θεάματα. Ὡσπου τό ἔτος 404 γράφτηκε ἡ τελευταία σελίδα. Ἀφορμή ἦταν ἓνα ἐπεισό-

διο τό ὅποιο ἔχουμε κάθε λόγο νά πιστεύουμε πῶς συνέβη στό Κολοσσαῖο. Ἦταν ἡ ἐποχή πού ὁ αὐτοκράτορας τοῦ δυτικοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους Ὀνώριος, ἄφησε τή Ραβέννα, ὅπου ἦταν ἡ ἔδρα του, κι ἀποφάσισε νά ἐπισκεφεῖ τήν ἀρχαία πρωτεύουσα, τή Ρώμη. Ἡ παρουσία τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκέπτη ἦταν μία καλή ἀφορμή γιά νά διοργανωθοῦν ἀγῶνες. Καί τότε, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἐκκλησιαστικός ἱστορικός Θεοδώρητος, μόλις ἄρχισε νά ἀγωνίζεται τό πρῶτο ζευγάρι μονομάχων, ὄρμησε στήν ἀρένα κάποιος μοναχός ἀπό τήν Ἀνατολή μέ τό ὄνομα Τηλέμαχος. Μπήκε ἀνάμεσα τους, τούς χώρισε κι ἄρχισε νά βοᾷ ἐναντίον τῶν ἀγῶνων. Οἱ θεατές, ἐξοργισμένοι γιά τή διακοπή ἄρχισαν νά ρίχνουν πέτρες ἐναντίον τοῦ εἰσβολέα. Ὁ Τηλέμαχος λιθοβολήθηκε μέχρι θανάτου, ὁ ὄχλος σύντομα ἀνένηψε μετανοημένος καί ὁ αὐτοκράτορας Ὀνώριος ἐνοχλημένος ἀπό τό συμβάν διέταξε τήν κατάργηση τῶν μονομαχιῶν σέ ὅλη τή δυτική αὐτοκρατορία. Ὁ μοναχός Τηλέμαχος ἀναγνωρίστηκε ὡς ἅγιος, ὁ τελευταῖος κρίκος σέ μία μακριά ἀλυσίδα μαρτύρων πού θυσιάσαν τή ζωή τους στά ἀμφιθέατρα.

*Χαράλαμπος Μουρατίδης
Παιδίατρος*

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ: Ἰ. Ν. Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου, Ἀβδέλα

ΠΙΣΩ: Αἰγαῖο

Ἄγγελος μέσα στή σκλαβιά

Ραγιάδικη ζωή χωρίς σταυρό,
δίχως λιβάνι καί χωρίς καντήλι.

Νύχτα πικρή χωρίς αὐγερινό,
μέ ματωμένη στὸν ἰστό της τή σελήνη.

Μά ποιά εἶν' ἡ ἀχτίδα ἢ χρυσή
πού δρόμο ἀνοίγει καί πορεύεται μέ βιάση,
νά ἀνταμώσει τὴν Ἀνατολή,
τῆς λευτεριάς τή δάδα γιά ν' ἀνάψει;

Ἐνας καλόγερος, κεράκι φτωχικό,
ἄγγελος μέσα στή σκλαβιά καί τὴν ἀντάρα,
ποθεῖ μ' ὄπλο τὸν Τίμιο Σταυρό
ἀνάσταση νά φέρει στὴν Ἑλλάδα!

Ἀπὸ τοῦ Ἄθω τίς βουνοκορφές
σάν ἄλλος Μωυσῆς κατηφορίζει
καί μέ τὸν ἅγιο νόμο τοῦ Θεοῦ
τό μήνυμα τοῦ Λυτρωμοῦ κομίζει.

Ἄγιε Κοσμᾶ, μονάχος σου ποῦ πᾶς;
Τ' ἀγρίμια διόλου πῶς δέν τά φοβάσαι;
Τοῦ Ἑβραίου ὁ δόλος, τοῦ Τούρκου τό σπαθί,
θά σέ ἀκολουθοῦν παντοῦ ὅπου καί νά 'σαι.

Βράχο τό βράχο σάν ἀετός πετᾶς,
τούς Ἕλληνες μ' ἐλπίδες τούς γεμίζεις.
Ἀθάνατος ὁ λόγος πού σκορπᾶς,
μπαίνει μέσ στίς ψυχές καί τίς φωτίζει.

Ἄγιε ἰσαπόστολε Κοσμᾶ,
μέσα στῆς ἀθεΐας τή σκοτοδίνη,
στ' ἀετοφτέρουγα τά ράσα σου
σῆκωσες πιό ψηλά τή Ρωμιοσύνη.

Καλόγερε, τό ράσο πού φορᾶς
ἔγινε τῆς πατρίδας μετερίζι.
Τό κέντησε ἡ νύχτα τῆς σκλαβιάς
μά πίσω δές, ὁ ἥλιος φτερουγίζει.

Δ. Δαμιανίδου

Ἐκπλήρωση τοῦ τάματος τοῦ Γένους

Ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφάσισε «τὴν ἀνέγερση μεγάλου Συνοδικοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Βυζαντινῆς Παραδόσεως, μὲ μεγαλοπρεπῆ Καθεδρικό Ναό, ἀφιερωμένο στὸν Σωτῆρα Χριστό, μάλιστα εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους, μὲ χρονικό ὄριζοντα ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου τὸ ἔτος 2021, δηλαδή διακόσια χρόνια μετὰ τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία...». Ὑλοποιοῦνται ἔτσι τὸ Ἡ' ὁμόφωνο Ψήφισμα τῆς Δ' Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς 29.7.1829 καὶ τὰ Βασιλικά Διατάγματα τοῦ 1834 καὶ 1838.

Ἄξιζει μάλιστα νὰ προσέξουμε καὶ τὴν ἐπισήμανση ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη στὴν ἀπόφαση αὐτὴ σταθμίζοντας τίς πνευματικὲς ἀνάγκες τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὅπως καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὅλες σχεδόν οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες (Ἀλβανίας στὰ Τί-

ρανα, Σερβίας στὸ Βελιγράδι, Ρουμανίας στὸ Βουκουρέστι, Ρωσίας στὴ Μόσχα, Γεωργίας στὴν Τυφλίδα κ.λπ.), κατὰ τὴν παρελθοῦσα δεκαετία καὶ κάτω ἀπὸ πολὺ δυσμενεῖς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς συνθήκες, ἔχουν ἀνεγείρει ὑπὸ τὴ μορφή τάματος περικαλλεῖς Καθεδρικούς Ναοὺς μὲ ἐντυπωσιακὲς οἰκοδομικὲς ἐγκαταστάσεις.

Μᾶς γεμίζει χαρὰ μιά τέτοια ἀπόφαση. Μακάρι γρήγορα νὰ ὀλοκληρωθεῖ τὸ ἔργο καὶ νὰ ἔχουμε ἔτσι τὴν εὐχὴ τῶν προγόνων μας -ἡρώων τοῦ 1821- καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Μαθήματα ἀνθρωπιᾶς

1. Ἀπὸ μιά ἡλικιωμένη

Ἡλικιωμένη γυναίκα στὴν περιοχὴ τῶν Μεσαμπελιῶν, στὸ Ἡράκλειο, πῆγε στὸ κτήριο τοῦ 7ου Γυμνασίου καὶ προσφέρθηκε νὰ πληρώσει τὸ κολατσιό ὄλων τῶν παιδιῶν! Σύμφωνα μὲ

πληροφορίες προχώρησε σ' αυτή τήν κίνηση εις μνήμην τοῦ παιδιοῦ της πού εἶχε φύγει ἀπό τή ζωή. Ἡ χειρονομία τῆς γυναίκας, ὅπως ἦταν φυσικό, συγκίνησε τούς μαθητές, τούς καθηγητές, καθώς καί τούς γονεῖς τῶν παιδιῶν. Μέ τόν τρόπο αὐτό ξεδίπλωσε τήν εὐαίσθητη καρδιά της καί τήν ἀγάπη της γιά τά παιδιά, δίνοντας σέ ὅλους μας μάθημα ἀνθρωπιᾶς (Βλ. cretalive.gr 08.02.2012).

Ταυτόχρονα ὁμως ἡ δωρεά τῆς χαροκαμένης μάνας δίδαξε ὅτι εἶναι δυνατό νά αξιοποιῶνται τά χρήματα καί νά ἀποφεύγονται σπατάλες μέ τό νά καλύπτονται ἀνάγκες καί νά ἐπουλώνεται πληγές.

2. Ἀπό ἕναν μαθητή

Καί πάλι στήν Κρήτη, στά Χανιά συγκεκριμένα, ἕνας 14χρονος μαθητής τῆς Α' Γυμνασίου γιόρτασε στό σπίτι του τήν ὀνομαστική του γιορτή καί ζήτησε ἀπό τούς γονεῖς του καί ἀπό τούς καλεσμένους φίλους του νά μὴν τοῦ προσφέρουν δῶρα ἀλλά τρόφιμα γιά τήν ἐνίσχυση τοῦ κοινωνικοῦ παντοπωλείου τοῦ Δήμου Χανίων καί τῶν συσσιτίων πού πραγματοποιοῦνται στήν πόλη του. «Μαμά, μπαμπά, ἐπειδή δέν χρειάζομαι κάτι, καλύτερα νά φέρουν τρόφιμα ἢ χρήματα γιά νά τά δώσουμε σέ ἄλλους πού τά χρειάζονται», εἶπε ὁ 14χρονος στούς γονεῖς του.

Ἡ προσπάθεια εὐλογήθηκε πλούσια ἀπό τόν Θεό. «Ἔτσι ἀπό τόν μικρό αὐτό κουμπάρά τοῦ γιοῦ μας πρέπει πολλοί ἀνθρώποι νά εἶπαν δόξα τῷ Θεῷ, πού εἶχαν ἕνα πιάτο φαγητό», εἶπε ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία θέλησε νά διατηρήσει τήν ἀνωνυμία της (βλ.

flashnews.gr).

Εἶναι πράγματι πολύ συγκινητικό καί ἐλπιδοφόρο, σ' αὐτήν τή δύσκολη οικονομική περίοδο μέ τή γενικότερη καταχνιά πού καλύπτει τά πάντα γύρω μας, νέοι ἀνθρώποι νά λαμβάνουν τέτοιες πρωτοβουλίες. Ἀποτελοῦν πράξεις ἀξιοθαύμαστες καί ἀξιόμιμητες· καί σίγουρα λειτουργοῦν πολλαπλασιαστικά πρὸς ὄφελος τῶν περισσότερο πενομένων.

Προγράμματα σπουδῶν γιά τά Ἐρησκειυτικά

Μέ τά νέα δεδομένα πού ἐφαρμόσθηκαν πιλοτικά τήν παρελθοῦσα σχολική χρονιά, τά Ἐρησκειυτικά μετατρέπονται σέ ἐρησκειολογικό χυλό. Μέσα ἀπό αὐτά γίνεται συστηματικός προσηλυτισμός στά ἄλλα ἐρησκειύματα· παράλληλα ἀμφισβητεῖται ἡ μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδόξιας, ἡ ὁποία ἐξισώνεται μέ τά ἄλλα ἐρησκειύματα. Ἐπιπλέον σχετικοποιεῖται ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, ἐνῶ παραλείπονται ἢ παρουσιάζονται ἐσφαλμένα κεφαλαιώδους σημασίας ὀρθόδοξες διδασκαλίες. Ἀλλά οὔτε καί παιδαγωγικό χαρακτήρα ἔχουν, ἀφοῦ δέν περιέχουν σταθερές γνώσεις καί ἀξίες γιά τή ζωή καί τόν ἀνθρώπο. Δέν χρειάζεται βεβαίως νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι τά νέα προγράμματα εἶναι ἀντισυνταγματικά καί ἀντίθετα πρὸς τίς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά νομίζουμε ὅτι πρέπει νά ἀποσυρθοῦν καί νά ἀντικατασταθοῦν ἀπό ἄλλα, τά ὁποία θά συνάδουν μέ τήν ἐλληνορθόδοξη παράδοση καί θά ἀνταποκρίνονται στίς προσδοκίες τοῦ λαοῦ μας.

Παναγιώτης Παναγιωτίδης

Πλήρης ἡμερῶν καί ἔργων ἀγαθῶν ἀναχώρησε γιά τή χώρα τοῦ οὐρανοῦ στίς 11 Μαΐου ὁ σεβαστός ἀδελφός Παναγιώτης Παναγιωτίδης, ἕνας φλογερός ἐραστής τοῦ θείου λόγου καί χαρισματοῦχος ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Γεννημένος στά 1920 γνώρισε ἀπό τή βρεφική του ἡλικία τόν πόνο καί τά βάσανα τῆς προσφυγιάς, ὅταν ἡ οἰκογένεια του ξεριζωμένη ἀπό τίς ἀλησμόνητες πατρίδες βρῆκε καταφύγιο στή φτωχομάνα Θεσσαλονίκη. Κι ἦταν αὐτά τά βάσανα πού ὄξυναν τό πνεῦμα τοῦ μικροῦ Παναγιώτη καί χάλκευσαν τόν ἀκέραιο καί ἀξιοπρεπῆ χαρακτήρα του. Ἀσθένεια τοῦ πατέρα τόν ἀνάγκασε νά βγεῖ ἀπό μικρός στή βιοπάλη. Δεκάχρονο παιδί ἀκόμη μέ τή βοήθεια τῆς γαγιάς του πουλοῦσε κουλούρια ἤ ἔκανε ἄλλες «δουλειές τοῦ ποδαριοῦ», γιά νά ἐξοικονομήσει κάποιο ἔσοδο γιά τήν προσφυγική οἰκογένεια. Κι ὅταν τελείωσε τό Δημοτικό, παρότι ἦταν ἄριστος μαθητής καί ἐπέτυχε στίς εἰσαγωγικές ἐξετάσεις γιά τό Γυμνάσιο, δέν φοίτησε, διότι ἔπρεπε νά ἐργασθεῖ.

Τό εἶχε καημό ἡ εὐσεβής μητέρα του, πῶς θά προσφέρει στό ἔργο τοῦ Θεοῦ τό παιδί της, χωρίς νά ἔχει σπουδάσει. Προσευχόταν θερμά καί μέ δάκρυα γι' αὐτό. Κι ἄκουσε ὁ Θεός τήν προσευχή της. Παρόλο πού δέν προχώρησε στά ἐγκύκλια γράμματα, ὁ Παναγιώτης παρουσίαζε ἀπό μικρός ἕναν ξεχωριστό ζῆλο γιά τά ἱερά γράμματα. Τακτικός καί ἐπιμελής βοηθός τοῦ ἱερέα τῆς ἐνορίας του, δέν ἔλειπε ἀπό τό ἱερό τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Ζυμώθηκε μέ τήν προσευχή καί τήν εὐλάβεια ἀπό τά παιδικά του χρόνια. Παράλληλα παρα-

κολουθοῦσε τά κατηχητικά μαθήματα. Ἐντρύφησε στόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν ἔκανε κύριο μέλημα τῆς σκέψης καί τῆς καρδιάς του καί μέ ἀπλότητα καί παλμό τόν μετέδιδε καί σέ ἄλλες ψυχές. Χαράματα, πρὶν πάει στό κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν, συναντιόταν μέ ἄλλους ἐργαζόμενους νέους γιά νά συμμαλετήσουν τήν ἀγία Γραφή καί νά ἀντλήσουν ἀπό ἐκεῖ τό σύνθημα τῆς ἡμέρας. Πεζοπορώντας πήγαινε ὡς τή Σίνδο, γιά νά ἐξηγήσει τό Εὐαγγέλιο σέ διψασμένες ψυχές. Ἐκεῖ εἶχε συνδεθεῖ καί μέ ἕναν εὐσεβῆ νέο, τόν μετέπειτα πρῶτο ἐπίσκοπο Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως, μακαριστό Διονύσιο. Ἀργότερα θά συνεργαστοῦν στή νεοσύστατη μητρόπολη γιά τόν ἀντιαιρετικό ἀγῶνα καί γιά τούς κύκλους μελέτης τῆς ἀγίας Γραφῆς.

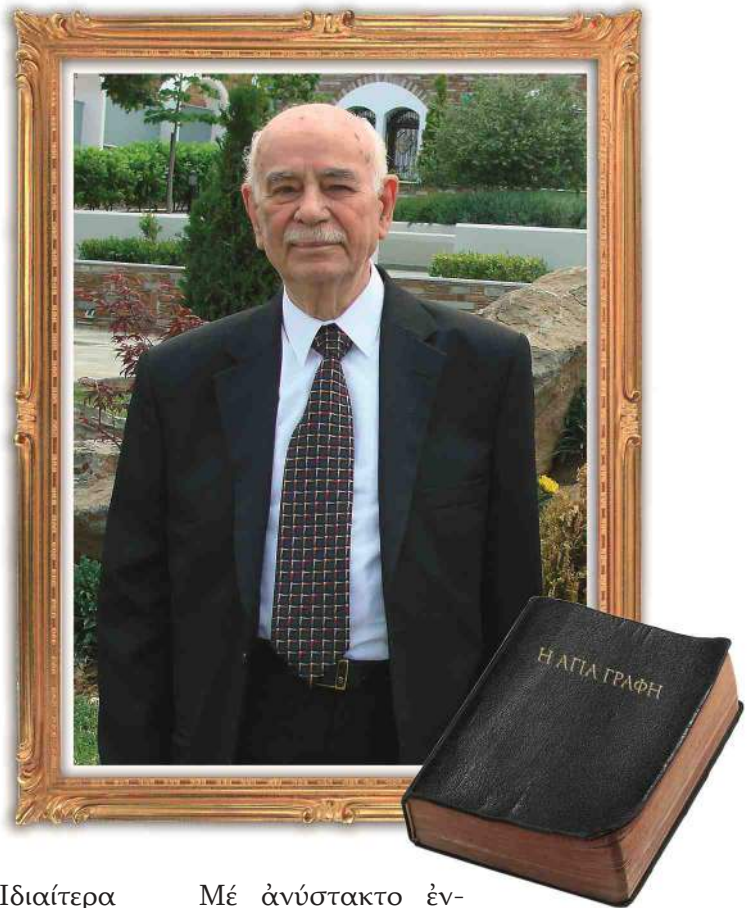
Ἀγάπησε τόν Θεό ὁ Παναγιώτης καί τοῦ ἔδωσε τήν πρώτη θέση στήν καρδιά του. Καί ὁ Θεός τόν εὐλόγησε πλούσια. Μέ τήν εὐγενική καί συνετή σύζυγό του Εὐγενία ἀπέκτησαν δύο γιούς καί μία θυγατέρα, πού δημιούργησαν τίς δικές τους εὐλογημένες οἰκογένειες ἀπό τίς ὁποῖες χάρηκε δέκα ἐγγόνια. Ἀλλά ἐκτός ἀπό τά φυσικά του παιδιά τοῦ χάρισε ὁ Θεός τήν εὐλογία νά ὀδηγήσει στήν πνευματική ζωή καί πολλές ψυχές, πού τόν ἀναγνωρίζουν ὡς δάσκαλο καί πνευματικό τους πατέρα.

Καθοριστική ὑπῆρξε γιά τήν πορεία του ἡ γνωριμία μέ τόν διδάσκαλο τῆς Ἀδελφότητός μας μακαριστό Στέργιο Σάκκο. Ἐκεῖνος ἐκτιμώντας τά χαρίσματα τοῦ Παναγιώτη, τόν παρότρυνε νά ἀφήσει τό κατάστημα ὑφασμάτων ὅπου ἐργαζόταν καί νά ἀναλάβει τό βιβλιοπωλεῖο

τῆς Ἀδελφότητος. Πρόθυμα δέχθηκε ὁ Παναγιώτης τὴ θέση πού τοῦ προσφέρθηκε καί παρότι ἦταν μεγαλύτερος ὑποτάχθηκε ταπεινά σάν μαθητῆς στόν θεολόγο ἱεραπόστολο. Ἡ μαθητεία αὐτῆ τόν πλούτισε πνευματικά, τόν κατάρτισε θεολογικά, ἀνέδειξε τὰ πλούσια χαρίσματά του καί τὰ ἀξιοποίησε στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ κέντρο καί ὀρμητήριο τό βιβλιοπωλεῖο ὁ ἀδελφός Παναγιώτης ἔκανε κηρύγματα καί κύκλους μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς στή Θεσσαλονίκη, στά περίχωρα ἀλλά καί σέ ἄλλες πόλεις τῆς Μακεδονίας. Ἐφθασε μέχρι τό Τορόντο τοῦ Καναδά, καλεσμένος ἀπό τούς ἐκεῖ ἀδελφούς, γιά νά μιλήσει γιά τόν Θεό καί τήν ὀρθόδοξη πίστη μας. Ἰδιαίτερα ἐπιδόθηκε στόν ἀντιαιρετικό ἀγώνα. Μέ τήν καθοδήγηση τοῦ κ. Σάκκου καί μαζί μέ τόν ἄλλο χαρισματοῦχο ἀδελφό Ἀριστείδη Ἀνδρεάδη ἔκαναν πολλές ἐξορμήσεις καί κατ' οἶκον συζητήσεις μέ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καί ἄλλους αἰρετικούς· πολλούς βοήθησαν νά προφυλαχθοῦν ἢ καί νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν πλάνη.

Μέ τήν ἐπιμέλεια καί τή φιλεργία πού τόν διέκρινε, συστηματοποίησε τήν ἐμπειρία του ἀπό τόν ἀντιχιλιαστικό ἀγώνα σέ ἓνα μικρό βιβλίο μέ τίτλο «Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Συνέταξε ἐπίσης τό «Ἀντιαιρετικό ἐγκόλπιο», τό βιβλίο «Ἡ πλάνη τῶν Πεντηκοστιανῶν» καί ἄλλα τευχίδια γιά πρακτικά θέματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὅπως «Ἡ ἀναγκαιότης τῆς μετανοίας», «Πορεία πνευματικῆς ζωῆς», «Τά ὄπλα καί ὁ ἀγώνας τοῦ πιστοῦ» κ.ἄ.

Μέ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσε τὴ λειτουργία τῶν κύκλων μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς τῆς Ἀδελφότητος καί πολλά προσέφερε ὡς τομεάρχης στό ἔργο αὐτό. Ἀλλά καί στά κηρύγματα τῆς Τρίτης καί σέ ἄλλες εὐκαιρίες, ἀναπλήρωνε τόν διδάσκαλο, ὅταν χρειαζόταν. Καθὼς τὰ χρόνια βάραιναν ἐπάνω του καί οἱ δυνάμεις τόν ἐγκατέλειπαν, ἀμείωτος παρέμενε ὁ ζῆλος του γιά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί φλογερός ὁ πόθος του γιά τήν οὐράνια βασιλεία. Μέχρι πέρυσι, τὰ καλοκαίρια πού πήγαινε στά λουτρά Πόζαρ, μάζευε κάθε βράδυ τόν κόσμο καί ἐξηγοῦσε τίς ἅγιες Γραφές.

Μᾶς ἔλειψε φέτος στή γιορτὴ λήξης τῶν κύκλων. Ὅπωςδήποτε τόν ἀπολογισμό τοῦ ἔργου, πού ἔκανε κάθε χρόνο, τόν κατέθεσε τώρα περίλαμπρα καί δο-

ξολογικά μπροστά στον άγωνοθέτη Κύριο του ούρανοῦ. Ἐκεῖνος ἤδη ἀναπαύει στήν ἔνδοξη βασιλεία του τόν εὐλογημένο ἐργάτη τοῦ ἀμπελώνα του, Παναγιώτη. Ἄς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη του!

Εἶναι βέβαια μεγάλη ἀπώλεια γιά τήν Ἀδελφότητά μας ἡ κοίμηση τοῦ ἀδελφοῦ Παναγιώτη μετά ἀπό τήν ἐκδημία τοῦ ἀδελφοῦ Πανσανία καί τοῦ διδασκάλου μας Στεργίου. Ταυτόχρονα ὅμως ἡ ἀπουσία αὐτῶν τῶν ἐκλεκτῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι γιά μᾶς πολὺτιμη κληρονομιά καί ἱερός θησαυρός. Ἡ ζωή τους ὑπῆρξε μιά ἀντανάκλαση τοῦ οὐρανοῦ στή γῆ μας. Μέ τήν κοίμησή τους ἔγιναν πρεσβεία δυνατή γιά μᾶς στόν Κύριο, ἰδιαίτερα γιά τίς δύσκολες μέρες πού περνοῦμε. Τούς ξεπροβοδίσαμε μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν λόγο τοῦ Θεοῦ· «Ἄμην, ἀμην, λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων... μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Ἰω 5,24). Καί τούς ζητοῦμε, τώρα πού ἀπολαμβάνουν τήν ὄντως ζωή, νά προσεύχονται γιά μᾶς, γιά τήν Ἐκκλησία μας, γιά τήν πονεμένη μας πατρίδα. Ἀδελφοί μας, καλή ἀντάμωση! Προσεύχεσθε στόν Κύριό μας καί γιά τήν ταπεινή διακονία τῆς Ἀδελφότητός μας, ὅπου κι ἐσεῖς ἐκδαπανηθήκατε μέ ἀγάπη καί θυσία.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Ἀγοραστοῦδη Εὐαγγελία 600€ * Ἀναστασιάδης Παναγιώτης 700€ * Γαληνοῦ Παρασκευή 20€ * Γκέλιου Ἀλεξάνδρα 1.500€ * Καζαντζίδης Ἰωάννης 250€ * Κεκελίδης Γεώργιος 1.000€ * Κεκελίδου Αἰκατερίνη 1.000€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€ * Λευκοπούλου Εὐα, εἰς μνήμην Π. Παναγιωτίδη, 200€ * Ἀνώνυμη 20€.

Γιά τήν Κατασκήνωση Καστανούσας εἰς μνήμην Πανσανίου Κουτλεμάνη καί Στεργίου Σάκκου

* Ἀντωνίου Γεώργιος 500€ * Ἀσιατίδου Μαρία 50€ * Ἀσιατίδου Πηνελόπη 50€ * Βρεττός Μιχαήλ 70€ * Γεωργιάδης Μιχαήλ 150€ * Γκιουλέκας Κωνσταντῖνος 50€ * Δημητρίου Χρῆστος 300€ * Δοπρίδου Ἀναστασία 100€ * Ε.Χ. 50€ * Θεοδωρίδου Ἑλένη 50€ * Ι.Τ. 500€ * Καζαντζίδου Δέσποινα 200€ * Καίρης Εὐάγγελος 100€ * Καραμήτσιος Δημήτριος 250€ * Καραφίλογλου Παντελεῆμων 700€ * Κισλᾶς Δημήτριος 50€ * Kousias Fay - Ἀντωνιάδου Μαρία 150€ * ΚΥΚΛΟΙ ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓ. ΓΡΑΦΗΣ: Ἀλεξάνδρειας 100€ * Καστοριάς 170 € * Νάουσας 500 € * Παρραρτήματος Μαρτίου 110€ * Λ.Μ. 200€ * Λαμπριανίδου Μαρίνα 50€ * Λαμπριανίδου Τατιανή 50€ * Λιάπτης Στέφανος 150€ * Λώλης Σπυρίδων 100€ * Μεταλλίδης Χαράλαμπος 200€ * Νικολαΐδης Ἡλίας 100€ * Παπαγεωργακόπουλος Ἀργύριος 200€ * Παπαπρεπόνης Δημήτριος 50€ * Πάπιστας Παντελής 500€ * Σαρησάββα Ζωή 50€ * Σιμελίδης Δημήτριος 300€ * Τ.Ι. 80€ * Τσεπραϊλίδου Μαρία 365€ * Χατζούλη Γλυκερία 800€ * Ψωμιάδου Σουλτάνα 50€ * Ἀνώνυμοι 1.880€.

Γιά τίς φυλακές

* Ἀμανατίδου Ὀλγα 50€ * Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 50€ * Γρηγοριάδης Θεόφιλος 50€ * Θεοδώρου Αἰκατερίνη 320€ * Θεοχάρους Εἰρήνη 60€ * Θωμαδάκη Στέλλα 21€ * Κύκλοι μελέτης ἀγ. Γραφῆς 1.354,5€ * Λευκοπούλου Εὐα 100€ * Μητσόπουλος Παναγιώτης 50€ * Ὀρφανίδου Ἀναστασία 40€ * Παπαδοπούλου Ἀναστασία 200€ * Σεραφειμίδου Σωτηρία 150€ * Τ. Μ. 130€ * Φωτσεινοῦ Ἐλισσάβετ 100€ * Ἀνώνυμοι 155€.

«Τῆς διακονίας σου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μνησθεῖν Κύριος!»*

Τόν ἀείμνηστο ἐν Χριστῶ ἀδελφῷ Στέργιο Σάκκο τόν γνώρισα σέ μιά ἀπό τίς δυσκολότερες ἀλλά καί ὁμορφότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Ἦταν τότε, πού στήν κοινή ἰδιαίτερη πατρίδα μας, τά Γρεβενά, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στήν κορύφωσή του καί τό ἀδελφικό αἷμα πότιζε τήν πολεμοκαμένη ἡρωική Πίνδο. Τότε πού μέσα στόν βαθύ πόνο, τήν ἀτέλειωτη θλίψη, τόν καθημερινό φόβο μας ἐμφανίστηκε ὡς ἄγγελος Θεοῦ ὁ ἰσχνός ἀλλά δυναμικός ἱεροκῆρυξ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης ὁ ἄνθρωπος πού μέ τήν ἀσκητική βιοτή του καί τόν πύρινο λόγο του κατάφερε νά μεταγγίσει τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στίς παιδικές καρδιές μας καί νά μεταβάλει τήν σκληρή

καθημερινότητά μας, ἀναγεννώντας τήν ἐλπίδα.

Γύρω ἀπό αὐτόν, τόν π. Αὐγουστῖνο, συνάχθηκαν ἀρκετοί νέοι, μέ πνευματικούς ὀραματισμούς καί ἡρωικές ἀποφάσεις. Ἕνας ἀπό αὐτούς, ἀπό τούς πρώτους, ἦταν καί ὁ Στέργιος Σάκκος. Μέ τόν Στέργιο ἀπέχουμε ἡλικιακά 2 ἔτη. Ἐγώ ἀνῆκα στούς μικρούς τῆς ὁμάδος. Ἦμιον ἕνα χρόνο μικρότερος ἀπό τόν ἕτερο Γρεβενιώτη, π. Γερβάσιο Ραπτόπουλο, τότε Γεώργιο καί δύο ἢ τρία χρόνια ἀπό τούς μεγάλους. Ὁ Στέργιος μαζί μέ τόν π. Ἀμβρόσιο Κυρατζῆ, τότε Ἀρίστο, καί τόν συγχωριανό μου καί παιδικό φίλο μου π. Θεόφιλο Ζησόπουλο, τότε Θεόδωρο, ἀποτελοῦσαν τήν εἰλο-

γημένη τρόικα -ύπάρχει ευτυχῶς καί τέτοια τρόικα- τῶν μεγάλων. Αὐτοί βρίσκονταν πλησιέστερα ἀπό ἡμᾶς στόν π. Αὐγουστῖνο. Τόν βοηθοῦσαν στήν κατήχηση καί γενικότερα στήν διαβίωσή του στά Γρεβενά.

Ἐνθυμοῦμαι τόν Στέργιο νά τρέχει δίπλα στόν π. Αὐγουστῖνο μέ ζωντάνια καί μέ τόλμη. Ἦταν ζωηρός ὁ Στέργιος. Καί ὅσο ζωηρός ἦταν, ἄλλο τόσο ἦταν ἔξυπνος. Διακρινόταν γιά τήν εὐστροφία του, γιά τήν ἀγάπη του στή μάθηση, γιά τίς γνώσεις του. Στά μαθηματικά εἶχε ιδιαίτερη κλίση. Σέ ὅλα ἦταν πρῶτος. Γι' αὐτό καί ὅλοι τόν θαυμάζαμε. Καί πρῶτος ὁ π. Αὐγουστῖνος.

Ἐνα τέτοιο, λοιπόν, ἀρνίο ἔπρεπε νά στραφεῖ πρὸς τόν Θεό καί ὄχι πρὸς τόν κόσμο. Νά τόν κερδίσουν τά αἰώνια καί ὄχι τά ἐφήμερα. Ἡ προσωπικότητα τοῦ π. Αὐγουστίνου ἐπέδρασε θετικά πρὸς αὐτήν τήν κατεύθυνση. Ἔτσι, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, πατρός Αὐγουστίνου καλλιεργοῦντος καί Στεργίου ἐλευθέρως ἐπιθυμοῦντος, ἐστράφη ἡ ἀγάπη τοῦ Στεργίου ἀπό τά μαθηματικά στή Θεολογία, ἐνῶ παράλληλα μετεστράφη ἡ φυσική νεανική ζωηράδα του σέ ζῆλο γιά τόν Θεό. Γρήγορα μέσα του φούντωσε ἡ ἐπιθυμία γιά ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στόν Θεό, πράγμα, τό ὁποῖο ὁ τολμηρός Στέργιος ἄμεσα ὑλοποίησε.

Τήν ἀπόφαση τοῦ Στεργίου μιμήθηκαν καί ἄλλοι νέοι καί νέες τῶν Γρεβενῶν. Ἔτσι, ἀθόρυβα καί ταπεινά, χαριτωμένα καί ἀγιοπνευματικά, συγκροτήθηκε μιά εὐλογημένη στρατιά ἀπό νέους καί νέες πού ἐπιθυμοῦσαν τήν ἀφιέρωσή τους στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, κάνοντας

τόν ἐμπερίστατο ἱεροκήρυκα νά ἀναφωνήσει μέ ἐνθουσιασμό: «ἐκ Γρεβενῶν τό φῶς!».

Ἵμορφα πού ἦταν τά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια! Πάντα τά θυμᾶμαι μέ πολλή νοσταλγία καί συγκίνηση! Μᾶς σφράγισαν ὅλους, ὅλη τήν παρέα τῶν Γρεβενῶν, τοὺς μαθητές καί τίς μαθήτριες τοῦ π. Αὐγουστίνου.

Ὁ π. Αὐγουστῖνος ἔφυγε ἀπό τά Γρεβενά πρὶν καλά-καλά ἀρχίσει τό πνευματικό ἔργο του. Ὁ σπόρος ὅμως πού ἔσπειρε στίς ψυχές μας εἶχε βγάλει ρίζες. Δέν ἐξηράνθη, ἀντιθέτως βλάστησε. Ἡ μορφή τοῦ π. Αὐγουστίνου, οἱ λόγοι του, ἡ ζωή του εἶχαν χαραχθεῖ μέσα μας βαθιά. Ἡ ἀπουσία του δέν μᾶς κλόνησε, δέν ματαίωσε τίς ἀποφάσεις μας, ἀντίθετα μᾶς ἔκαμε πιό σταθερούς. Ὁ Στέργιος ἐργάσθηκε μέ ζῆλο στά κατηχητικά τῶν Γρεβενῶν. Μιμοῦνταν καταπληκτικά τόν τρόπο διδασχῆς τοῦ π. Αὐγουστίνου. Τήν περίοδο ἐκείνη πολλοὺς νέους τῶν Γρεβενῶν βοήθησε νά πλησιάσουν στόν Χριστό καί νά ἐνταχθοῦν συνειδητά στήν Ἐκκλησία.

Στίς εἰσαγωγικές ἐξετάσεις πού ἔδωσε στή Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης ἀρίστευσε, ὅπως ἀρίστευσε καί σέ ὅλη τή διάρκεια τῶν σπουδῶν του. Θυμᾶμαι πῶς ὅταν ἔδινα εἰσαγωγικές στή Θεολογική Σχολή, αὐτός τελειόφοιτος ἔδινε τή Δογματική τοῦ Ἀνδρούτσου στόν καθηγητή τῆς Δογματικῆς Ἐξαρχο. Ὁ ἀείμνηστος Ἐξάρχος ἦταν ἀπό τοὺς λεγομένους ἀπαιτητικούς, αὐστηροὺς καθηγητές. Σπάνια ἔβαζε δεκάρι. Οἱ περισσότεροι βαθμοὶ πού ἔβαζε κινούνταν γύρω στή βάση καί κάτω ἀπό αὐτήν.

Ὁ Στέργιος, λοιπόν, μέ παρεκάλεσε νά τόν βοηθήσω κρατώντας τή Δογματική τοῦ Ἀνδρουτσοῦ καί παρακολουθώντας τον στήν ἀπό στήθους ἀπαγγελία. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἐντυπωσιάστικα ἀπό τήν ἀλάνθαστη ἀποστήθιση. Τά ἔλεγε ἀκριβῶς ὅπως καί ὁ Ἀνδρουτσός. Ὅταν ἔδωσε προφορικές ἐξετάσεις, ὁ καθηγητής Ὑξαρχος τοῦ εἶπε ἐκεῖνο τό ἀνεπανάληπτο: «κ. Σάκκο, κατά τόν Ἀνδρουτσο λαμβάνετε ἄριστα κατά τόν Ὑξαρχο ἐν- νέα».

Μετά τήν ὀλοκλήρωση τῶν σπουδῶν του καί τήν ἐκπλήρωση τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεών του ὁ Στέργιος ἐνετάχθη στήν νεοσύστατη Ἀδελφότητα Θεολόγων «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ», τήν ὁποία ἱδρυσε ὁ π. Αὐγουστίνος καί ἀνέλαβε τήν εὐθύνη τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως στήν Βόρειο Ἑλλάδα, μέ ἔδρα τή Θεσσαλονίκη. Στή Θεσσαλονίκη ὁ Στέργιος ἀνέπτυξε ὅλα τά χαρίσματά του. Κατηχοῦσε διαρκῶς, περιόδευε κηρύττοντας σέ ὅλη τή Βόρειο Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, συνέγραφε πλῆθος θεολογικῶν μελετῶν, ἀρθρογραφοῦσε σέ ἐκκλησιαστικά περιοδικά. Ὁ λόγος του ἦταν συναρπαστικός, ἀγιογραφικός καί πατερικός, «ἄλατι ἠρτυμένος», παρακινούσε σέ μετάνοια, σέ ἀγώνα, σέ καλλιέργεια χαρισμάτων, σέ ἐκρίζωση παθῶν.

Βοήθησε ποικιλότροπα καί τήν ἱερά Μητρόπολή μας. Ὅταν Μητροπολίτης στήν ἀκριτική Φλώρινα ἐξελέγη ὁ π. Αὐγουστίνος, ὁ Στέργιος, ὡς στενός του συνεργάτης, βοήθησε τά μέγιστα στήν πνευματική καλλιέργεια τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἐπικεντρώνοντας τίς προσπάθειές του στήν ἐπιμόρφωση τοῦ

κλήρου, λαμβάνοντας μέρος σέ ἱερατικά συνέδρια ὡς κεντρικός εἰσηγητής, καί στήν πνευματική καλλιέργεια τῆς νεότητος, ὡς ἀρχηγός γιά μία περίπου εἰκοσαετία στίς ἐκκλησιαστικές κατασκηνώσεις τῆς Πρώτης. Ὅφειλω, στό σημεῖο αὐτό, ὡς διάδοχος τοῦ Μητροπολίτου Αὐγουστίνου, νά τόν εὐχαριστήσω καί μετά θάνατον γιά τήν σημαντική του προσφορά στό ἔργο τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Διακρίθηκε ἐπίσης καί ὡς πανεπιστημιακός δάσκαλος. Παρ' ὅλη τήν κοσμική αἴγλη πού φέρεי ἕνας τέτοιος τίτλος, ὁ ἴδιος χαιρόταν καί καυχιόταν ἐν Κυρίῳ μέ τό νά αἰσθάνεται καί νά εἶναι δάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτή ἦταν ἡ σπουδαιότερη διακονία του καί ἡ μεγαλύτερη τιμή του. Γήρασε στή διακονία τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ἀείμνηστος Στέργιος. Μέχρι καί τήν τελευταία του πνοή κατηχοῦσε, συμβούλευε, στήριζε, παρηγοροῦσε. Πέρασε μπόρες καί τρικυμίες, μά στάθηκε ὀρθός ἢ μᾶλλον γονατισμένος μπροστά στόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀναμένοντας μέ ταπείνωση καί ὑπομονή τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Γιά ἐμένα ὁ Στέργιος ἦταν πάντα ὁ ἀδελφός. Αὐτή τήν αἴσθηση κανείς ἀνθρωπος καί κανένα γεγονός δέν μπόρεσε νά τήν μεταβάλει. Ὁ ἀδελφός εἶναι ἀδελφός. Καί ὄρθιος καί γονατιστός. Ὅπως ἀδέλφια μου εἶναι καί ὅλα τά πνευματικά παιδιά τοῦ κοινοῦ μας πνευματικοῦ πατέρα, τοῦ π. Αὐγουστίνου. Τά ἀνθρώπινα δέν μπόρεσαν νά ἀλλοιώσουν αὐτήν τήν ἀγάπη πού διατηρῶ μέσα στήν καρδιά μου γιά ὅλα τά πνευματικά μου ἀδέλφια. Καί παρακαλῶ τόν Θεό μου μέχρι τό

τέλος τῆς ζωῆς μου ἔτσι νά αισθάνομαι γιά τούς ἀδελφούς μου.

Ὁ ἀδελφός μας Στέργιος ἔφυγε ἀπό αὐτή τή μάταιη ζωή Πασχαλιά, ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ψάλλοντας αὐτός καί ἡ Ἐκκλησία τό «Χριστός Ἄνέστη». Ἔφυγε γιά νά συνεχίσει τόν ὕμνο τοῦ θριάμβου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στόν ἄλλον κόσμο, τόν ὁποῖο τόσο πόθησε. Ἔφυγε γιά νά συναντήσει τόν π. Αὐγουστῖνο, τόν πολὺ κλαυστο γέροντά μας.

Θαύμασα γιά τήν ἡμέρα πού ἔφυγε. Ἔφυγε κατά «τὴν κλητὴν καί ἀγίαν ἡμέραν», μέσα στό «Χριστός Ἄνέστη», στό «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» στό «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός», στό «ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος», ἀλλὰ καί στό «συγκωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει». Πόσοι, στ' ἀλήθεια, ἀπὸ ἐμᾶς φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθία του δέν παρακάλεσαμε νά κοιμηθοῦμε ἐν Κυρίῳ μιά τέτοια ἡμέρα;

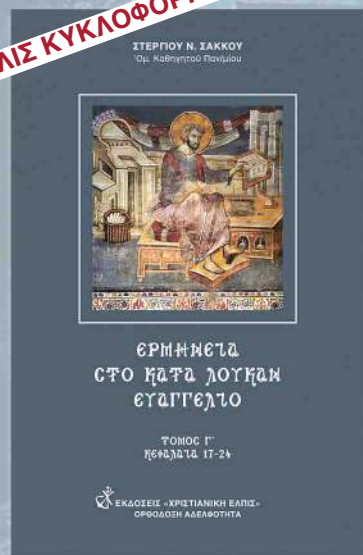
Ἀναπαύου, λοιπόν, κήρυκα τῆς ἀληθείας τῆς Ἀναστάσεως, Στέργιε Σάκκο, ἀπὸ τούς κόπους, ἀπὸ τούς πόνους καί ἀπὸ τίς ὀδύνες τοῦ ματαίου τούτου βίου. Ὁ Χριστός ἀνέστη!

Τῆς διακονίας σου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ πάντοτε!

† ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας
Θεόκλητος

* Ὁμιλία στό 40νθήμερο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου.

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Μόλις κυκλοφόρησε ὁ Γ' καί τελευταῖος τόμος τῆς σειρᾶς Ἑρμηνεία στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο τοῦ καθηγητῆ Παν/μίου **Στ. Ν. Σάκκου**.

Ἀξιοποιώντας τὴν πατερικὴ ἔρμηνεία καί τὴ σύγχρονη βιβλιογραφία ἀποδίδει ἀπλά, θεολογικά καί βιωματικά τό περιεχόμενο τῶν κεφ. 17-24 τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ.

Χειραγωγεῖ τόν κάθε ἀναγνώστη στὴν προσέγγιση καί κατανόηση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου καί μάλιστα τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

**Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

18/4/12

...Ὁ Στέργιος Σάκκος ὑπῆρξε χαρισματικός ἄνθρωπος. Ἀγάπησε τό Χριστό καί εἶχε ἱεραποστολική φλόγα. Ἐδούλευσε στό Εὐαγγέλιο. Τό ἔργο του ἀγκάλιασε ὅλη τήν Ἐκκλησία, στήριξε πολλούς ἀνθρώπους, κυρίως νέους. Τόν καμάρωνα, τόν θαύμαζα, τόν μελετοῦσα...

... Εἶμαι δίπλα σας. Θά τόν μνημονεύω. Μή φοβεῖσθε. Ἐχετε τώρα οἰκεῖον ἐν Οὐρανῷ, τόν πολύτιμο διδάσκαλό σας.

*Ἐγκάρδιες ἀναστάσιμες εὐχές
† ὁ Πέτρος καί Χερρονήσου
Νεκτάριος*

* * *

16/4/12

Ἐν τῇ τρισμεγίστῃ αὐτῇ πνευματικῇ χαρᾷ τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν τριημέρου ἐγέρσεως καί ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν θείων δωρεῶν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ δέομαι τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας νά ἀντιμετωπίσετε τόν πόνον καί τήν βαθεῖαν συγκίνησιν ἐκ τοῦ προσκαίρου χωρισμοῦ σας ἀπό τόν πρός Κύριον ἐκδημήσαντα, ἀνατελλούσης τῆς Πασχαλίου ἡμέρας, πνευματικόν σας διδάσκαλον καί ἡμέτερον πολυσέβαστον Καθηγητήν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀείμνηστον Στέργιον Σάκκον.

Διαπύρως προσεύχομαι ὑπέρ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀναπαύσεώς του καί τῆς θείας παραμυθίας ὑμῶν καί ἀπάντων τῶν μαθητῶν-μαθητριῶν καί πνευματικῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀκαμάτου αὐτοῦ διακό-

νου τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου μας καί τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης...

*Μετά Πασχαλίων εὐχῶν
† ὁ Κυθήρων καί Ἀντικυθήρων
Σεραφεῖμ*

* * *

17/4/12

...Τυχῶν τῆς εὐλογίας νά γνωρίσω προσωπικῶς τόν ἀείμνηστον Καθηγητήν Στέργιον Σάκκον καί παρακολουθήσω τήν πλουσίαν καί ποικιλόμορφον ἐκκλησιαστικὴν καί ἐπιστημονικὴν δραστηριότητά του θεωρῶ ὅτι ὑπῆρξε ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων ἐργατῶν καί διακόνων τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου.

Τό πλούσιον θεολογικόν καί συγγραφικόν του ἔργον, ἡ ἀκάματος κηρυκτικὴ καί κατηχητικὴ δραστηριότης του, ἡ μεγίστη προσφορά του πρὸς τήν Ἐκκλησίαν καί τήν κοινωνίαν μέσῳ τῆς ὑμετέρας Ἀδελφότητος καί τῶν διαφορῶν τμημάτων καί ἰδρυμάτων αὐτῆς, ἡ ἀνάδειξις λαμπρῶν ἐργατῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου τόν κατατάσσουν δικαίως καί ἀναμφισβήτως μεταξύ τῶν κορυφαίων πνευματικῶν προσωπικοτήτων καί τῆς Ἑλλαδικῆς καί τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τέλος διά τοῦ πολυμετώπου ἀγῶνος του κατά πασῶν τῶν αἰρέσεων κατέκτησε θέσιν μεταξύ τῶν συγχρόνων ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας...

*Μετά πατρικῆς ἀγάπης
† ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς
Δαμασκηνός*

Ἐχει ὁ Θεός

Κρυφοκοίταξε μέ πόνο τά τέσσερα παιδιά του ὁ Ἄνδρέας καί κρυφαναστενάξε. Πάντα τοῦ ἄρεξε νά τά κρυφοκοιτᾷ μέ καμάρι. Ἔλεγε πῶς ἦταν ὁ πιό μεγάλος πλοῦτος του τά δυό του ἀγόρια καί τά δυό του κορίτσια.

Τό βλέμμα του διασταυρώθηκε μέ τό βλέμμα τῆς γυναίκας του. Τοῦ φάνηκε πῶς τόν μάλωνε. Σηκώθηκε καί βγήκε ἀπό τό σαλόνι. Φοβήθηκε μὴν τόν προδώσει τό δάκρυ πού τοῦ ἔφυγε.

Μπήκε στήν κρεβατοκάμαρα κι ἔκλεισε τήν πόρτα. Κάθισε στό κρεβάτι καί κοίταξε τόν ἑαυτό του στόν ἀπέναντι καθρέφτη. Τοῦ φάνηκε ἀκόμα νέος. Καί τί μ' αὐτό; Μήπως μποροῦσε στά σαράντα του νά μάθει νά κάνει κάτι ἄλλο ἀπ' αὐτό πού ἔκανε ὅλα τά χρόνια; Ἄλλη λύση δέν ἔβρισκε ὅσο καί νά τό βασάνιζε. Θά ἔφευγε ἀπό τό νησί, θά μπάρκαρε σέ καράβι, ὅπως ὁ πατέρας του, ὅπως ὁ παππούς του. Ὅχι, δέν τ' ἀγαποῦσε τά ταξίδια ὁ Ἄνδρέας. Τά ταξίδια στή θάλασσα τά φοβοῦσαν κι ἄς ἦταν γεννημένος σέ σπίτι ναυτικῶν. Γι' αὐτό καί διάλεξε τή στεριά. Ἐνα μεροκάματο μικρό καί σταθερό, τίποτ' ἄλλο δέν ζήτησε ἀπό τή ζωή ὁ Ἄνδρέας. Κι ἄνοιξε τό ταβερνάκι του ἐκεῖ δίπλα στή θάλασσα. Ἄξια γυναίκα ἢ Δήμητρα στάθηκε πλάι του ὅλα τά χρόνια. Πολλούς τουρίστες δέν εἶχε ἢ περιογή τους, μά τά ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ τους βγαίνανε καί μέ τό παραπάνω.

Τά πρῶτα σύννεφα φάνηκαν τό προηγούμενο καλοκαίρι, μά αισιόδοξος ἄνθρωπος καθῶς ἦταν ὁ Ἄνδρέας εἶπε στή Δήμητρα:

- Γυναίκα, μή φοβᾶσαι! Σύννεφο εἶναι καί θά περάσει.

Μά δέν πέρασε! Καί τό φετινό καλοκαίρι τά σύννεφα σκούρουναν πολύ. Τό ταβερνάκι δέν ἔβγαζε οὔτε τά δικά του ἔξοδα πιά

κι ὅσο πήγαινε τό κακό χειροτέρευε. Κανένα φῶς στόν ὀρίζοντα. Κι ὁ Νικόλας του σέ λιγότερο ἀπό ἓνα μῆνα ἔπρεπε νά φύγει γιά τή Θεσσαλονίκη. Ἐγραψε καλά στίς Πανελλαδικές καί τό χάρηκαν ὅλοι τόσο. Δέν βγήκαν βέβαια ἀκόμα οἱ βάσεις τῶν σχολῶν, ἀλλά ὁ Νικόλας ἦταν πολύ πιό πάνω ἀπό τίς περσινές βάσεις. Περνοῦσε σίγουρα στό Πολυτεχνεῖο. «Ἄχ, Νικόλα μου, πῶς νά σέ στείλω; Μέ τί χρήματα;».

- Μπαμπά, εἶναι ὥρα ν' ἀνοίξουμε τήν ταβέρνα, νά πάω ἐγώ;

Ἡ φωνή τοῦ γιου του τόν ἔκανε νά τιναχτεῖ ὄρθιος.

- Ὅχι, ἀγόρι μου, θά πάω ἐγώ! Δέν ἔχει πιά καί τόση δουλειά. Ἐσύ ἔλα πρὸς τό μεσημεράκι. Μακάρι νά σέ χρειαστῶ, τοῦ εἶπε καί προσπάθησε νά χαμογελάσει.

- Εἶναι τόσο δύσκολα τά πράγματα; ρώτησε ὁ ἔφηβος καί χαμήλωσε τό βλέμμα.

- Ἐχει ὁ Θεός, παιδί μου, καί γιά μᾶς! ἀπάντησε ὁ Ἄνδρέας. Καί, παράξενο, καθῶς εἶπε τοῦτο τό λόγο τόν πίστεψε.

- Θυμᾶμαι παλιά τό ἔλεγες πολύ συχνά αὐτό, μπαμπά. Ἄφου ἦταν ἀπό τίς πρῶτες φρασσοῦλες πού μοῦ ἔμαθες νά λέω. Καί ξέρεις, μπορεῖ νά μὴν τό λέω δυνατά, μέσα μου ὅμως πολλές φορές τή μέρα τό ἐπαναλαμβάνω: «Ἐχει ὁ Θεός καί γιά μᾶς!». Κάποτε σάν ἦμουν πολύ μικρός μοῦ εἶπες τήν ἱστορία του. Θυμᾶσαι;

- Θυμᾶμαι, γιέ μου, θυμᾶμαι.

- Πές μου ξανά, πατέρα, ἐκεῖνη τήν ἱστορία.

Κάθισε ὁ Ἄνδρέας κι ἔκανε χῶρο δίπλα του νά καθίσει κι ὁ γιός του.

- Ἦμουν στήν ἡλικία σου, γιέ μου, ὅταν πέρασε ἀπό τό νησί μας ἓνας φωτισμένος ἄνθρωπος. Ὁ παππούς σου τόν ἔφερε στό σπίτι μας καί τόν γνωρίσαμε. Ἐκεῖνη τήν Κυριακή εἶχε κάνει κήρυγμα στήν ἐκκλησία κι

ὁ παππούς σου συνήθιζε ὅλους τούς ξένους νά τούς φέρνει στό σπίτι μας γιά φαγητό. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή κέρδισε τήν ἐμπιστοσύνη μου καί τό ἔνωθα πώς καί κείνος μέ συμπάθησε πολύ.

- Κύρ Νικόλα, εἶπε στόν παππού σου, θά μοῦ στείλεις τόν Ἄνδρέα τόν Ἰούλιο γιά δεκαπέντε μέρες νά τόν φιλοξενήσω στήν κατασκήνωση;

- Μά τόν Ἰούλιο ὁ Νικόλας θά ἔχει κιόλας μπαρκάρει, ἀπάντησε μουδιασμένα ὁ πατέρας μου.

- Μικρός δέν εἶναι ἀκόμα; ρώτησε ὁ ξένος μας.

- Νά σοῦ πῶ, εἶχα ἕναν προβληματισμό. Ἀφοῦ ὅμως τό λές ἐσύ πού εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, αὐτό πού λές θά 'ναι δικό Του.

Ἔτσι μ' ἔστειλε ἐκεῖνο τό καλοκαίρι στή Φλώρινα, στήν Κατασκήνωση πού ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἀρχηγός.

Πρωτόγνωρες, παιδί μου, χαρές καί ὁ ἀρχηγός μᾶς ἤξερε ὅλους, μᾶς χαιρόταν ὅλους σάν νά ἦμασταν παιδιά του. Ἰδιαίτερα ἐμένα πού ἤμουν ἀπό μακριά. Μέ πείραζε καί μοῦ ἔλεγε: «Γειά σου, Ἄνδρέα καπετάνιο!».

Καί μιά μέρα πού μέ εἶδε σκεπτικό, μοῦ εἶπε: «Τί ἔγινε, καπετάν Ἄνδρέα, ἔχουμε φουρτούνες; Δέν ξέρεις πώς καί στή φουρτούνα ἀκόμα ἔχει ὁ Θεός;». Τότε τοῦ ἄνοιξα τήν καρδιά μου καί τοῦ εἶπα πώς δέν θέλω νά γίνω ναυτικός, πώς τή φοβᾶμαι τή θάλασσα, μά δέν τολμῶ καί στόν πατέρα μου νά τό πῶ. «Τί θά κάνω, ἀρχηγέ; Δέν θέλω τήν ἄνοιξη νά μπαρκάρω!».

«Οὐ! ἀπό τώρα ὡς τήν ἄνοιξη, ἔχει ὁ Θεός! Θά τόν παρακαλέσουμε μαζί καί κείνος ξέρεί τί θά κάνει».

Καί μέ πήρε, Νικόλα μου, καί πήγαμε στό λιβάδι μέ τόν ξύλινο σταυρό καί γονάτισαμε οἱ δύο μας καί ἐκεῖνος παρακάλεσε τόν Θεό νά μή γίνω ναυτικός.

- Καί τώρα, σκέφτεσαι ὅτι πρέπει νά γίνεις ναυτικός, ἔτσι δέν εἶναι; Σκέφτεσαι πώς

πρέπει νά μπαρκάρεις γιά νά σπουδάσεις ἐμένα, γιά νά ζήσει ἡ οἰκογένειά μας μέ ἀξιοπρέπεια.

Ἄνδρέας χαμήλωσε τό βλέμμα καί ἄφησε ἀβίαστα τά δάκρυά του νά στάζουν στή γῆ.

- Γονάτισε, πατέρα, κι ἐγώ θά γονατίσω δίπλα σου. Ὁ Θεός δέν ἔπαυε νά ἔχει.

Πατέρας καί γιός γονάτισαν καί νιώσανε γιά μιά στιγμή πώς ἦταν ἐκεῖ, στό λιβάδι μέ τόν ξύλινο σταυρό καί γονατισμένοι δίπλα τους καί ὁ ἀρχηγός καί μέσα στήν καρδιά τους τό ἔζησαν πώς ναί, σίγουρα, καί σ' αὐτή τή φουρτούνα εἶχε ὁ Θεός.

Ἄσκη γαλήνη ἔχει ἡ θάλασσα μετά ἀπό τή φουρτούνα, τόση γαλήνη εἶχανε κι οἱ δύο μετά τήν προσευχή. Ἀγκάλιασε ὁ πατέρας τόν γιό του καί βγήκαν ἀγκαλιασμένοι ἀπό τό δωμάτιο.

- Πού ἦσασταν τόση ὥρα; ρώτησε παραξενεμένη ἡ γυναίκα του πού τούς νόμιζε ἤδη στήν ταβέρνα.

- Στήν Κατασκήνωση! εἶπε γελώντας ὁ Νικόλας κι ὁ Ἄνδρέας τόν ἔσφιξε ἀκόμα πιό σφιχτά στήν ἀγκαλιά του.

Ἐκεῖνη τούς κοίταξε μέ καρδιοχτύπι. Ἄπλωσε τά χέρια του ὁ Ἄνδρέας καί τ' ἀκούμπησε στους δύο της ὤμους. Τήν κοίταξε βαθιά στά μάτια καί φώναξε μ' ὄση δύναμη εἶχε:

- Ἔχει ὁ Θεός, γυναίκα, ἔχει ὁ Θεός!

E.B.

Σωστή

αρχή

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός
Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη, Θεσσαλονίκη
ΤΗΛ. : 2310 554698 2310 521001

Εδώ

η μάθηση

...

για

σίγουρη

πορεία

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ» ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 47

γίνεται

απόλαυση

«Ἐπί τῆ λήξει»

Φυλακές Κασσάνδρας 20/5/2012

Ἄγ. Γεωργίου Μουδανιῶν, πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη ἐπίσκεψη τῆς Ἀδελφότητος στίς φυλακές Κασσάνδρας.

Τά τραγούδια καί τά σκετσάκια τῆς χορωδίας τοῦ «Λύχνου», ἡ ζεστή προσφώνηση τοῦ προέδρου τῆς Ἀδελφότητος κ. Σ. Ξανθόπουλου, ἡ ἐπικοδομητική ὁμιλία τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἀδελφότητος κ. Γ. Μυτιληναίου, ἓνα προσωπικό δέμα μέ εἶδη πρώτης ἀνάγκης, μία μικρή εἰκόνα καί λίγα γλυκά γιά τόν κάθε

κρατούμενο, κάποιο χρηματικό ποσό γιά ἀποφυλάκιση κρατουμένων ἦταν τά φτωχά δῶρα μας. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι ἦταν εὐάρεστα στά μάτια τοῦ Κυρίου, διότι ξεπήδησαν ἀπό τήν καρδιά, ἦταν ἐμπνευσμένα ἀπό τό λόγο του. Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φυσικά ποτέ δέν πάει χαμένος...

Τήν ἐπόμενη Κυριακή 27 Μαΐου στόν ἰ. ναό Ἀναλήψεως τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδος», μετά τή θεία Λειτουργία τελέστηκε τό Μνημόσυνο γιά ὅλα τά μέλη τῆς Ἀδελφότητός μας πού βρίσκονται στή θριαμ-

Ἰδιαίτερο καί συγκλονιστικό στάθηκε γιά τήν Ἀδελφότητά μας τό γεγονός τῆς ἐκδημίας τοῦ διδασκάλου Στεργίου Σάκκου καί τῶν ἀδελφῶν Πausανία Κουτλεμάνη καί Παναγιώτη Παναγιωτίδη, πού σημάδεψε τό τέλος τῆς φετινῆς κατηχητικῆς χρονιάς.

Δυσαναπλήρωτο τό κενό πού ἄφησαν πίσω τους. Δοξασμένο ὅμως τό ὄνομα τοῦ Κυρίου πού, ἔχοντας πλέον ἐνώπιόν του τίς ψυχές τους ὡς ζωντανές προσευχές, χορηγεῖ διπλή τή χάρη σ' ὅσους ἔμειναν πίσω νά συνεχίσουν τό ἱερό ἔργο. Ἔτσι οἱ προγραμματισμένες ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος γιά τή λήξει τοῦ κατηχητικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου ἔγιναν κανονικά, ὅπως κάθε χρόνο.

Τήν Κυριακή 20 Μαΐου, μετά τόν κοινό ἐκκλησιασμό μας στόν ἰ. ναό

Αἴθουσα «Ἀπολύτρωσις» 27/5/2012

βεύουσα ἐκκλησία καί μάλιστα γιά τούς «ἐσχάτως κοιμηθέντας». Ἀναπέμποντας κοινή προσευχή ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τους, ζητήσαμε καί τή δική τους πρεσβεία γιά τό κατασκηνωτικό ἔργο καί τόν ἀγώνα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας στήν αἴθουσα τῆς «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ» σέ δύο παραστάσεις παρακολογήσαμε ἕνα ἀφιέρωμα στούς τρεῖς μεγάλους ἀπόντες.

Ἄν καί στήν κονσόλα τοῦ ἤχου δέν ἦταν ὁ κ. Παυσανίας, τόν ἀπολογισμό τοῦ ἔργου δέν τόν ἔκανε ὁ κ. Παναγιωτίδης καί τή γιορτή δέν τήν ἔκλεισε ἡ πνευματική ὁμιλία τοῦ διδασκάλου, τούς νιώθαμε παρόντες. Καθώς μέ τή βοήθεια τῆς τεχνολογίας, περιδιαβήκαμε τήν πολυετή ζωή καί δράση τῆς Ἀδελφότητος, εἶδαμε καί ἀναμετρήσαμε τούς κόπους τους στά τόσα ἔργα καί στούς τομεῖς ὅπου ἀνάλωσαν τόν ἑαυτό τους. Τούς ἀκούσαμε νά μᾶς δίνουν γιά μία ἀκόμη φορά τό σύνθημα γιά τό φετινό καλοκαίρι: «Διακοπές χωρίς διακόπτη!» καί... «Μέ τήν προσευχή, ἀδελφοί μου, μποροῦμε νά πετύχουμε τά πάντα».

Τό πανηγύρι αὐτό, τό ἀντάμωμα οὐρανοῦ καί γῆς, πού ἄρχισε τό πρωί στόν ναό καί ὁ ἀπόηχός του ἔφτασε τό ἀπόγευμα ὡς τήν Πέλοπος, ἐπισφράγισε ἡ ὁμιλία τοῦ Προέδρου κ. Σάββα Ξανθόπουλου: «Ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νά πάρει κοντά του τόν πίο ἐκλεκτό καί ὄριμο καρπό τῆς Ἀδελφότητός μας. Παρά τόν πόνο τοῦ ἀποχωρισμοῦ καί τή στέρση πού ὑφιστάμεθα, τό νιώθουμε χαρά πνευματική καί εὐλογία ιδιαίτερη νά ἔχουμε τόσες καί τέτοιες καταθέσεις στόν οὐρανό. Οἱ προσευχές τους στόν Κύριο θά μᾶς ἐνισχύουν στό ἅγιο ἔργο γιά τή σωτηρία ψυχῶν». Ἀμήν!

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΖ' - Ἀρ. φύλλου 799-800
Ἰούλιος - Αὐγουστος 2012

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA

